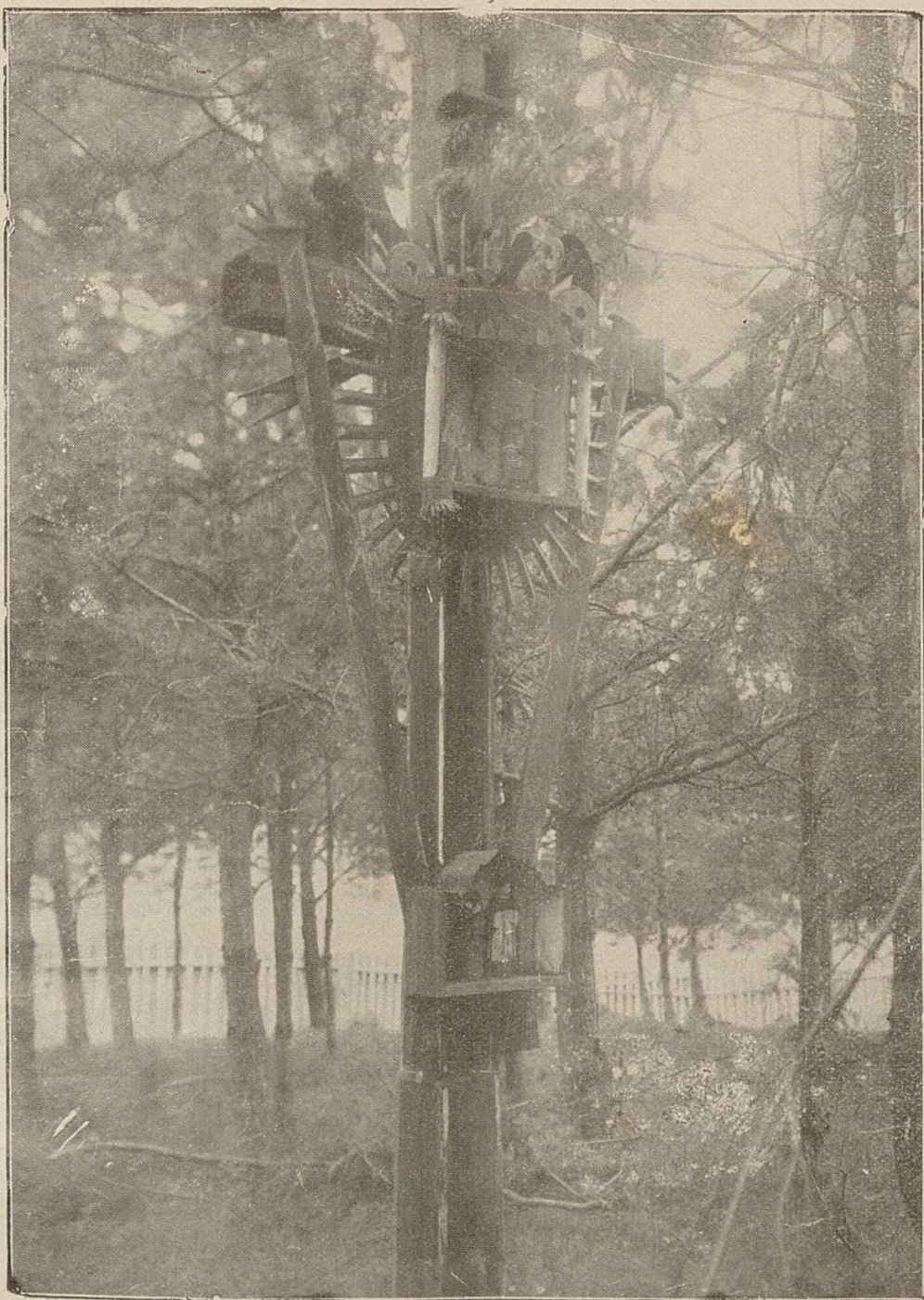

Lietuvos kryžius

1928 m.

Nr. 8.

Tėvynės meilė ir Katalikų Bažnyčia

Šv. Tėvo paskir-
ta ir palaiminta

M. A. intencija
rugpiučio mėn.

Tėvynės meilės savybės.

Kalbėdami apie meilę, papras-
tai, suprantame gero linkėjimą.
Jei neimti galvon tėvų ir moterų
stės ryšio meilės, tai tik viena tėvynės meilės dorybė
visų žmonių ir visais laikais aukštai statoma, dainių
dainomis dainuojama. Ir tai pilnai teisingai. Tėvų
ir tėvynės meilė yra labai artimos ir paeina iš vie-
no prado, nes abiejų priežastis ir leidėjas yra Die-
vas. Mylėdami tėvus tinkamai gerbiame mūsų gim-
dytojus, o tėvynės meilė apima mūsų kilmės visas
aplinkybes ne tik mūsų giminę gerbiame, bet taipgi
žemę, kurioje gimėme, toje šalyje gyvenančius žmo-
nes, jų papročius ir istoriją. Žodis: tėvynė bendru
supratimu yra kilęs iš žodžio tėvas, taigi tėvynės

meile suprantame meilę tos žemės, kurioje mūsų tėvai gyvena, kurią savo rankomis dirba, ieškodami sau maisto, kur palaidoti; žemę, kurioje mes gimėme ir tapome priimti, taigi esame tikri jos vaikai. Daug mūsų kūno ir sielos ypatybių priklauso nuo šalies ir gamtos tos vietos, kurioje esame gimę. Labai puikiai pasakė Ciceronas: „Brangūs yra tėvai“, sako, „brangūs vaikai, artimi, giminės; bet visų visas meilės tik viena tėvynė apima“ (Cic. I Kat.).

Mūsų šeima nepalieka atsiribojusi nuo kitų žmonių gyventi atskirai, bet laikui bėgant užmezga tam tikrus ryšius su kitomis šeimomis, kurių širdyse plaka tokie pat tėvynės meilės jausmai, nes tie žmonės prie gyvenamosios žemės dėl tų pačių priežasčių yra prisirišę ir artimi. Taip gimsta tauta, kuri yra tėvynės siela ir apima visus, kalbančius viena kalba, turinčius bendras kūno žymes ir sielos savybes, kurie, būdami artimi savo kilme ir turėdami vieną istoriją, skiriasi nuo visų kitų.

Tvirtus tėvynės meilės pradus patsai Dievas
Tikra tėvynės yra įdiegęs žmonių sieloms, nes gamtos dėsniai
meilė. palenkia mus mylėti tėvynę ir ta meilė dažnai yra

tiek stipri, kad dėl jos išsižadame didžiausių žemės gėrybių. Geri piliečiai nedvejodami už tėvynę dažnai atiduoda savo gyvybę ir tai skaitoma malonia ir garbinga mirtimi. Daugelyje Šv. Rašto vietų randame gražių tėvynės meilės pagirimų. Jau Sename Įstatyme įkvėptas rašytojas jautriai gieda apie tėvynės meilę; psalmėje 136, eil. 5 — 6 pasakya: „Jei užmirščiau tave, Jeruzale, tebūna užmiršta mano dešinioji. Tegu pridžiūsta mano liežuvis prie gomurio, jei tavęs neatsiminčiau“. Taip branginama savo sostinė. Visa Šv. Rašte parašyta žydų tautos istorija nuo Gedeono, Samsono, Juditos iki brolių Makabejų ir žydų tautos išblaškymo yra gražiai parašytas tėvynės meilės pareiškimas. Evangelijoje aprašytas Kristaus gyvenimas taipgi duoda labai gražių tėvynės meilės pavyzdžių. Kristus visu uolumu daro gera visu pirma savo šalies žmonėms: mylėdamas savo miestą Jeruzalę verkia dėl jos“ (Luk. XIX, 41). Apaštalai taipgi karštai mylėjo tėvams pažadėtą ir duotą žemę ir labai norėjo ir laukė savo žmonėms valdžios ir garbės. Daugelis šventųjų, net naujesniaisiais laikais, buvo dideli savo tėvynės mylėtojai, dargi gynėjai, kurių atminimas didžioje pagarboje laikomas visoje tautoje. Žymiausia šioje srityje yra šv. Joana Orlanietė, išgelbėjusi savo tėvynę nuo priešų. Šv. Kazimieras apgynė Lietuvą nuo švedų užpuolimo, pasirodęs ore tūkstančių kareivių akivaizdoje. Šis stebuklas kaip tikras faktas buvo priimtas, kai Kazimierą skelbė šventuoju.

Tėvynės meilė yra svarbi krikščionių pareiga, apie ką kalba Leonas XIII savo rašte „Sapientiae Christianae“ (krikščionių išmintis), rašydamas apie svarbesnes krikščionių pareigas.

Iki šiol kalbėjome apie tikrą, gamtos ir sąžinės
Netikra tėvynės dėsniams atitinkamą tėvynės meilę. Tačiau ta tėvynės
meilė. meilė, jei nesilaikyti tikrų ir teisingų ribų, gali būti per-

dėta ir pasidaryti yda, ką nekarta galime pastebėti mūsų laikais. Perdėtos tėvynės meilės rūšys yra nacionalizmas ir šovinizmas. Kai visai nekreipiama dėmesio ir nebijoma savo tautos silpnųjų ir ydų, kai per daug keliama ir branginama visa, kas tautiška, nežiūrint

ar yra tam pagrindo ar ne, kai nežiūrint teisingumo norima tautos didybės, galybės, viešpatavimo ant kitų tautų, tai tokia tėvynės meilė yra perdėta ją vadina nacionalizmu.

Dar blogesnis yra tautiškas šovinizmas, kuris stačiai neapkenčia kitų tautų, nori visa sau paglemžti ir turėti. Kadangi tai priešinga krikščionybės tiesoms ir net paprastam žmoniškumui, tai teisingai pasakė Popiežius Pijus XI savo rašte „Ubi arcano dei“ (Kur Dievo slėpiniai): „Taipgi tėvynės bei tautos meilė, nors artima yra daugeliui dorybių ir skatina prie didelių žygių, jei yratvarkoma krikščionystės dėsniais, tačiau darosi daugelio neteisybių ir nedorybių sėkla, jei peržengusi teisybės ir teisėtumo ribas, išaugą į neribotą tautos meilę. Jei kas tampa jaja apimti, visai užmiršta, kad visos tautos kaip visos žmonijos šeimos dalys, broliškais papročiais turi susijungti ir kad kitoms tautoms yra teisė gyventi ir laimingai siekti savo siekių. Nes teisybė iškelia tautas, nelaimingus gi žmonės daro nuodėmę“. Štai kokie reikšmingi yra popiežiaus žodžiai. Arčiau prisiziūrėjus mūsų dienų pasauliui, prisimena Jeremijo pranašo žodžiai: „Laukėme ramybės ir nebuvo gero“.

Ar tautybė turi aukščiau stovėti ar tikyba?

Vyriausią nesutikimų priežastį Pijus XI nurodo šiais žodžiais: „Kadangi žmonės nusigrįžę nuo Dievo ir Jėzaus Kristaus, tai iš pirmųkščio laimingo stovio pasinėrė į blogumų upelį“. Tautybė ir tikyba turi labai daug reikšmės žmonių gyvenime ir kadangi jodvi labai artimai yra susiję su įvairiais gana svarbiais žmonių reikalais, tai nekartą kyla klausimas dėl jų vertybių didumo. Vertindami tautybę ir tikybą, turime atsižūrėti ir judviejų prigimtį ir tikslus. Kristus paliko žmonėms tobuliausią tikybą, kuri aprūpina visus žmogaus dvasinius reikalus ir rengia žmogų amžinam gyvenimui. Kristaus mokslą plėtoja Katalikų Bažnyčia, tikybos tiesomis ir sakramentų malonėmis ruošdama žmones amžinam gyvenimui, taigi galima sakyti, kad Bažnyčia, mokydama tikybos tiesų, siekia Dieviškojo gero. Tautybė daugiau siekia bendros tautos gerovės per natūrali žmonių susidraugavimą, susibūriant platesnėje organizacijoje, arba valstybėje. Krikščionystė yra visiems žmonėms ir visiems laikams, o tautybė ribojasi tam tikru žmonių skalčiumi ir laiku.

Iš to kas pasakyta, regis, visai aišku, kad tikybos reikalavimai turi stovėti pirmoje vietoje žmogaus gyvenime, o jau antroje vietoje tautybės reikalai. Tautybės reikalų taip pat nereikia pamiršti ir reikia pažymėti, kad krikščionystės viršenybė ne tik nekenkia tautybei augti, plėtotis, bet dar jai padeda apsaugodama nuo nukrypimų ir kraštutinių. Taipgi reikia pasakyti, kad iš esmės nėra ir negali būti prieštaravimų tarp religijos reikalavimų ir tautos sveikųjų reikalų. Jei visa tauta klausytų Bažnyčios įsakymų ir pamokymų — tai būtų laimingiausia pasauly tauta. Perdėtos tėvynės meilės nukrypimai ir kitokios nelaimės išauga tada, kai nutolstama nuo katalikų tikybos ir meilės dėsnių.

Delto Šventasis Tėvas, skiria visuotiną Maldos Apaštavimo intenciją rugpiūčio mėnesiui, kurioje norima, kad tėvynės meilė atitektų katalikų tikybos ir meilės dėsniams.

Katalikų tikybos dėsniai.

Katalikų tikybos ir meilės dėsniai, kuriems turėtų derintis tėvynės meilė yra šie:

1. Dievas, kaip Sutvėrėjas, Atpirkėjas ir galutinis visų žmonių Tikslas, yra taipgi Aukščiausias visų žmonių Viešpats.

2. Visi žmonės yra broliai Adome ir Jėzuje Kristuje.

3. Visi žmonės, sutverti tam pačiam išganymui, pašaukti yra būti piliečiai tos pačios tėvynės, kuri yra Dievo Karalystė.

4. Šis ryšys pradžios (Adome), atpirkimo (Jėzuje Kristuje) ir pašaukimo (Bažnyčioje) visiems žmonėms uždeda tiesos ir broliškos meilės pareigas.

5. Tos pareigos reikalauja juo didesnės meilės, savitarpinio palankumo, juo tampresnis yra ryšys prasidėjimo, atpirkimo ir pašaukimo. Taigi vienus reikia mylėti, kaip žmones, kitus kaip tėvus ir piliečius, be to kitus, kaip narius vienos tikybinės organizacijos, Bažnyčios.

6. Bažnyčia yra tokios prigimties, kad plėtojasi visoje žmonių giminėje ir negali būti siaurinama vietos bei laiko ribomis.

7. Dvasiniuose bei mišriuose klausimuose pasaulinė vyriausybė priklauso dvasinei vyriausybei, kuri yra pavesta Bažnyčiai.

8. Valstybės, turi tarnauti dieviškai garbei ir bendrai žmonių gerovei ir to tikslo gali siekti bendromis pajėgomis. Šis įstatymas yra tarsi natūrali ir tarptautinė draugystė, kuri iškelia tokias pat pareigas, kokios yra tarp pavienių žmonių. Taip nei viena tauta negali kitos sunaikinti arba kesintis ant jos laisvės; gali tačiau tauta, kiek tai yra reikalinga, priversti kitą tautą laikytis teisėtumo ir nedaryti pikto.

9. Kaip atskiri žmonės, taip ir tautos turi teisėtai apsigynimo teisę, nes, būdamos valdžioje, gali sau teisės suteikti.

10. Tautos turi išlaikyti tarptautinės teisės taisykles, dažnai vadinamas ius gentium (tautų teisė).

11. Karas, nors ir gali atsitikti, bet jis yra didžiausia žmonijos nelaimė, kurio kaip bado ir maro maldomis ir veiksmais reikia vengti.

Su šiais tikybos dėsniais nieko bendra neturi nacionalizmas bei šovinizmas. Tegu tad M. Apaštalavimo nariai karštai meldžia Dievą, kad visi žmonės, Dievo pagalba, tinkamai suprastų tėvynės meilę ir tuo būdu grąžintų tą, kurios pasaulis negali duoti, ramybę!

Kun. M. Gilya.

Mąstymui mintys

1. Meilės dėsniai pasakyti šv. Pauliaus I laiške į Korintiečius XIII, 4: „Meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi, nesieltgia sauvalingai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti, nieieško, kas jos yra, nesu-sierzina, nejtaria piktume, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi gi tiesa; visa nukenčia, visa tiki, visako viliasi, visa pakelia“.

2. Aš esmu Viešpats tavo Dievas, kurs tave išvedžiau iš Aigipto žemės, iš nelaisvės namų.

3. Mylėsi Viešpatį tavo Dievą visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis, o savo artimą kaip pats save.

Misionarinė intencija rugpiūčio mėnesiui

Kad iš katalikiškų šalių keliaujantieji žmonės į misijų kraštus nebūtų tų šalių gyventojams papiktinimu, bet kad savo gražiu pavyzdžiu visiems šviestų.

Iš daugybės katalikams daromų užmetimų vienas yra žymiausias: „Del ko, girdi katalikai nėra geresni už kitus, bet dažnai blogesni?“ Šis užmetimas, nors yra klaidingiausias, nes tikėjimą ir žmonės ima per viena, bet ir patys katalikai daug tame kalti, nes yra daug tokių katalikų, kurie tik vardą krikščionio nešioja, o Kristaus kryžiaus priešais yra, kurių dievas yra pilvas... nes trokšta žemiškų dalykų (Pilyp. 3, 19).

Kalbant apie misijų kraštus, nė nesuskaitysi to gero, kurį jau Dievas suteikė per misionierių rankas, bet nelaimė! Atsiranda tokių žmonių, pav. pirklių ar kitokių biznierių, kurie nuvažiavę savo netikusiais darbais tik sugadina katalikybės vardą. Jau šv. Pranciškus Ksaveras skundžiasi laiškuose apie Ispanijos ir Portugalijos perėjusius, duodančius stabmeldžių žmonėms blogą pavyzdį. Kiti tėvai jėzuitai nekartą smerkė atėjusių europiečių pragaistingą darbą. Daugelis jų atvažiavę pradeda visai laisvai gyventi ir užsiimti paleistuvavimu, girtuokliavimu, vagystėmis, silpnesniųjų priespauda, karais net pavergimu. Tai matydami vietiniai gyventojai pradeda baisiausiai neapkęsti atėjusių, žinoma, kliūva per tai ir visai nekaltiems katalikams ir misionieriams. Ta neapykanta ypač šiais laikais pasireiškė nežmonišku persekiojimu kankinimu ir ginimu lauk iš Kinijos Europos žmonių yra rimto pavojaus, kad Kinijai ir kitoms šalims gali užsidaryti kelias mūsų brangaus Išganytojo mokslui. To viso kaltininkas nėra Kristaus mokslas, kuris sako: „Nėbėra nei žydo, nei graiko; nėbėra nei vergo, nei laisvojo; nėbėra nei vyriško, nei moteriškės; nes jūs visi esate vienas Kristuje Jėzuje“ (Gal. 3, 28), bet visai kitos dvasios žmonės, kuriems nerūpi Kristaus mokslas, o tik pasiplėšti, ir laisvai pagyventi.

Šv. Pranciškus Ksaveras rašo, kad tie žmonės nieko kito neateina daryti, kaip tik plėsti ir vogti. Į tėvą Simoną Rodricijų taip rašo: „Nieko nesiųsk į Indiją iš tų, kurie važiuoja pasipelnyti, nes apie juos parašyta: „Bus išbraukti iš gyvenimo knygų ir neišrašys jų su teisingaisiais“ (Ps. 68, 29), siųsk tik tuos, kurie kaip apaštalai stiprūs yra Dievo malonėje“.

Iš to, kas iki šiol pasakyta, paaiškėjo, kokios svarbos ir reikšmės yra šio mėnesio misijonarinė intencija. Tikimės, kad katalikai daug ir karštai melsis į Švenč. Jėzaus Širdį ir Nekalčiausiąją Marijos Širdį, kurios garbei ir yra pašvęstas šis rugpiūčio mėnėsis. Tuo būdu bus palengvintas nepaprastai sunkus misionierių darbas.

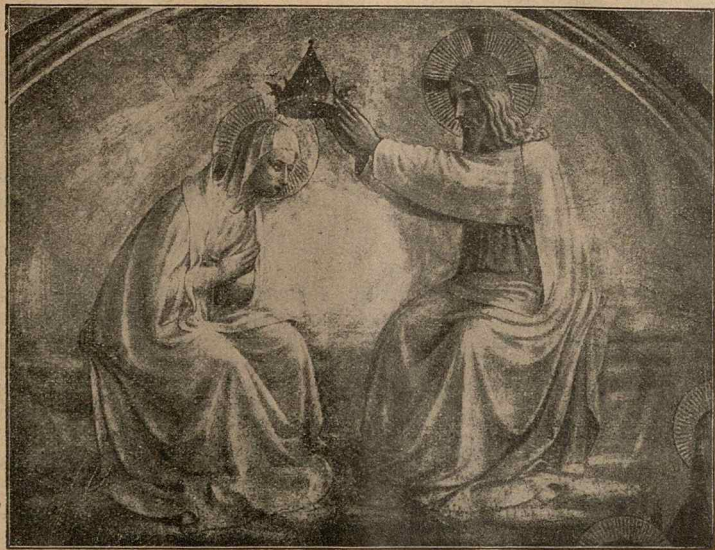
J. Bružikas S. J.

Marijos garbinimas.

Švenč. Marija mėnesio Globėja rugpiūčio 15 d.

Kas galėtų Tave, Panele Marija, tinkamai pagarbinti! Viduramžių pabaigoj Ispanijoj gyveno vienas žymus žmogus. Jis nebuvo koks kunigaikštis ar kariuomenės vadas, šiandien jį kiekvienoj meno istorijoj užtinkame. Jo vardas — Murillo.

Šis talentingas skulptorius nebuvo vien tik genialus menininkas, bet ir uolus savo pareigose katalikas. Jo svarbiausias ir gražiausias

Šv. Panelė paimta į dangų ir Jos Sūnelio Jėzaus Kristaus apvainikuota.

meno kūrinys yra Dievo Motinos atvaizdas — paveiklas. Trisdešimts keturius metus paišė paveikslą, kol pagaliau padarė neapsakomai gražų. Savo kūrinyje menininkas išreiškė Nekaltąjį Dievo Motinos prasidėjimą, jos skaisčiąją širdies tyrybę.

Vienintėlis menininko tikslas buvo pagarbinti Mariją, Danguos Karalienę ir perstatyti ją visoj jos grožybėj.

Nupiešęs paveikslą, jis pamatė, kad dar nepavyko tinkamai Mariją pagarbinti. Spalva buvo per silpna, kad atvaizdinti dangaus spindėjimą. Įrankiai buvo nepatogūs priėti tokias linijas, kurios atvaizduotų Marijos prakilnybę; ir jo paties mokėjimas ir sugebėjimas buvo tik krislas prieš tokį uždavinį. Visgi jo kūriniais mes šiandien stebimės. Vis tiek,

sukūręs genijalų Dievo Motinos paveikslą, negalėjo žmonių priversti prie Marijos.

Maždaug po šimto metų vienas jaunas protestantas netikėtai pasijuto, kad jo mintys vis apie Mariją sukasi. Juo tolyn juo tos mintys darėsi karštesnės ir kilnesnės. Vieną kartą Marijos meilėje paskendęs kalbėjo žodžius, kuriais mes lygiai stebimės, kaip ir ano gilaus menininko paveikslu. Protestantas taip rašė: „Matau Tave, Marija, tūkstančiuos paveikslų nupieštą, bet nė vienas negali Tavęs tinkamai išreikšti, kaip mano siela Tave pastebi. Aš tik žinau, kad neišpasakytai saldus dangus stovi mano mintyse.“

Šio protestanto žodžiai išreiškia pilniausiai, ką kiekvienas krikščionis turi jausti svarstydamas apie Mariją.

Pas garšų ispanų menininką tebuvo vienintelis veržimasis: pagarbinti Mariją. Bažnyčia dėjo visas pastangas, kad Marijos garbę praplatus. Bažnyčia šimtmečius gynė Mariją nuo jos priešų, kurie kėsinosi prieš Marijos garbę. Bažnyčia stato Marijai milžiniškas, stebuklingai gražias katedras ir paprastas kaimo koplyteles.

Pašvenčia Marijos garbei ištisus mėnesius, šventes ir novenas.

Bažnyčia nori, kad žmonės paaugotų Marijai savo gyvenimo pavasarį — jaunystę. Jaunuolių panystė Marijai tepriklauso! Bažnyčia viską pašvenčia ir aukoja Marijai. Bet kas galėtų Tave, Panele Marija, tinkamai pagarbinti! Kas galėtų!

O kad mes galėtum surinkti visas mintis, kurias pina gilūs išminčiai, paprasti vargdieniai apie Mariją! Kad mes galėtumem surinkti visas melodijas ir giesmes skambančias Marijai!

Kaip suprastume visų meilę prie Marijos! Kad pamatytum liepsnojančias širdis! Kad mes išvystume ir suprastume nusidėjėlių šauksmą prie Marijos! Kas galėtų Tave, Marija, tinkamai pagarbinti! Tik tas, kuriam jokia nuodėmė neteršia burnos ir širdies. Aš geresnio Marijos garbinimo nežinau, kaip tik aną, kurį Nazarete Gabrielis Marijai išreiškė sakydamas:

Sveika Marija! malonės pilnoji, Viešpats su tavimi! Pagirta Tu tarp moterų. Nes Tu suradai malonę pas Dievą!

J. Otto S. J.

Malda į Mariją

Aš noriu mylėti Tave o, Marija,
Tau ačiu sakyti už Tavo gerumą,
Bet dėja. . nemoku aš Tavęs mylėti:
Širdis blogan linkus — baisu pažiūrėti!

Todel prašau Tavęs Skaisčiausia lelija,
Atolink nuo manęs, kas tik yra bloga
Duok Tu man ant žemės vien gera daryti
Duok Tave per amžius tikrai pamatyti.

Žibulė.

Nuo Dievo nutolusi šeimyna

Padarykime sau vaizdą iš senovės tvano laikų. Anuo metu dangus buvo rūškanas; dideli, tiršti, mėsnavi juodi debesys gaubė saulę nuo žemės. Dievas kalbėjo Noei, antrajam žmonių giminės tėvui: „Štai, žemė pripildyta visokio nelabumo. Įeik į arką ir pasiimk su savimi viską kas reikalinga žmonijai išlaikyti ir atnaujinti“. Pučiant vėjui ir tvinstant vandenims, arka kilo: „Ir pakėlė arką aukštyrą nuo žemės!“ Jos apačioje plakėsi ir putojo vandenys, jos viršuje siautė vėjai ir audros. O ji kilo aukštyrą rami, didinga, nešdama savyje žmoniją, ateities sėklą. — Tvanas liovėsi, ir išgelbėjimas, buvęs arkoje, išėjo iš jos, ir pasaulis ėgavo naujos gyvybės.

Toks tat yra krikščioniškos šeimos vaizdas. Ją nešioja mūsų laikų audros. Vis tiek, — ji yra pasaulio išgelbėjimas, kol ji šventai laiko Evangelijos pagrindus ir dorybes. Globiama ir gaivinama Bažnyčios, krikščioniškoji šeimyna yra dabarties paguoda ir ateities viltis.

Bet, deja, šalia krikščioniškos šeimos mums tenka matyti šeimyną, nuo kurios Dievas yra toli, kurioje užgeso Evangelijos šviesa ir pradingo šventoji Dievo meilės ugnis; — tokioje šeimynoje besimato griuvėsiai: iširusi meilė tarp vyro ir moters, sugriuvusi vaikų pagarba tėvams, sunykusi šeimos laimė.

Griūva vedusiųjų meilė. — Jaunavedžiai eina prie altoriaus atlikti gražias jungtinių apeigas; abu atsineša visą savo jaunystės džiaugsmą ir visą širdies atvirumą; jie prisiekia viens antram amžiną meilę. Bet netrukus džiaugsmas mažėja, ištikimybė ima šlubuoti; jų priesaikos amžinumas trupa skeveldromis. Kas pasidarė? Nieko. Ėjo valanda po valandos; jie tebėra tie patys kaip ir pirma, tik laikas, greitai bėgdamas, prie jų gyvenimo kelias valandas pridėjo. Bet tasai keletas valandų, praleistų toli nuo Dievo, yra labai daug. Dievas nebuvo įjęs į jų priesaiką. Jis nebuvo jų meilės dalininkas ir pagrindas, ir todėl jų meilė pasibaigia, — nes juk tik vienas Dievas nesibaigia. O kur meilė išgeso, kas dedasi? — daug skaudžių ir tamsių dalykų galima pasakyti: kiek liūdniausių ir širdį draskančių scenų vaidinasi, kiek karčių ašarų liejasi, kiek beviltinių susikrįstimų ir dejavimų kyla, kiek juodos neapykantos ir nežmoniško keršto dega, kiek biaurios niekystės teršia šventus moterystės ryšius!.. Veltui tą liūdną ir skaudų vedusiųjų meilės suirimą minėsime, — jis gerai žinomas. Užtenka pasakyti, kas galima ir reikia pasakyti, kad vedusiųjų meilė, jei ji toli nuo Dievo, yra lyg ta gelė, kuri, neturėdama syvų netrukus turi nudžiūti.

Griūva vaikų pagarba tėvams. — Tėvai atstovauja vaikams Dievą: jei Dievas nebėra gerbiamas namuose, kaip begali būti tėvai gerbiami? Augina tėvai vaiką, — jis auga jų akyse, prie stalo ir ant jų kelių: jie jį garbina, o neišmokina jo garbinti Dievą. Ir štai, jau jis ima kelti maištą prieš tėvų valdžią, — nes jis pajunta, kad tėvuose nėra nieko dieviško, ir kad todėl jie neturi nei jėgos nei teisės jį barti ir mokyti. O augdamas amžiumi, jis pastebi tarpusavio nepalankumą ir atgrisimą, girdi kaltinimus, metamus ant vienas antro, girdi vaidus

ir karus, kylančius namuose, kur nėra Dievo; vaikas, nė kiek nesvyruodamas, geria ilgais gurkšniais tų netikusių jausmų nuodus: jis savaime pasidaro nedėkingas ir piktas, — jis auga įprasdamas neapkęsti ir niekinti. O kas toliau? — Skaitome raštuose baisų atsitikimą, kad sūnus drįso mušti savo tėvą ir, nepasigailėdamas nei jo senyvo amžiaus nei jo žilų plaukų, vilko jį lig namų laiptų, kur senelis sustabdė jį sakdamas: „Pasigailėk, mano sūnau, nes aš taip pat mušiau savo tėvą, bet jo nevilkau toliau šios vietos!“ Baisul.. Tėvai mano, kad jų vaikai nesą taip beširdžiai! Bet kas jiems užtikrins? Šeimynoje, kur negerbiamas Dievas, gali pasikartoti ir kartoja si liūdno ir biaurios scenos, jei ne toj, tai kitoj formoj. Dievas šeimynoje nuverstas nuo sosto, todėl visai loginga ir natūralu, kad ir patys tėvai, spaudžiami vaikų nedėkingumo, turi tarytum pradingti ir kruvinais ištyčiojimo ir paniekos laiptais žengti žemyn nuo priderėjusio jiems pagarbos ir autoriteto sosto.

Ar dar kalbėti apie tėvų senatvę? Delko ne? — Nevienus tėvus, kurie į savo vaikų širdis įskiepijo šaltą ir nuodėmingą abejingumą Dievui, baisiai baudžia vaikų abejingumas jų pačių atžvilgiu. Užtenka pasiklausyti nerūpestingų, godžių ir išsigimusių vaikų, kaip jie kalba apie savo tėvo ir savo motinos senatvę, kaip juos užgaulioja žodžiais ir net prikaišioja, kad jie per ilgai gyveną. Užtenka matyti tuos beširdžius vaikus, su kokia panieka jie rūpinasi tėvais, per kuriuos jie gyvybę gavo, kokį kietumą jiems reiškia, kaip jiems gailisi duonos kąsnio, kaip juos priverčia badauti, kuone atimdami gyvybę. Užtenka būti prie tų šiurpulingų scenų, kada sūnus, keikdamas tėvą, linki jam mirties, o nugązdintas tėvas kviečia prakeikimą ant sūnaus galvos. — O tėvai, kurie iš namų išvarė Dievo meilę, kaip jūs begalit tikėtis, kad amžiaus gale jūs dar būsite mylimi ir gerbiami? O namai, iš kurių tikėjimas dinga, kas iš jūsų beliko, jei ne vieni griuvėsiai!

Griūva šeimynos laimė. — Seniau net vargo nameliuose būdavo vietos Kristui, būdavo juose ant sienos Dievo Atpirkėjo paveikslas — Dievo kančia. Nameliai būdavo lyg šventovė, ir toji šventovė turėdavo neapsakomo jaukumo. Visi ten būdavo laimingi. Kaip tai galėdavo įvykti, kad mūsų protėviai pajėgdavo turėti po dvyliką vaikų aplink save? — Jie tikėjo į Dievą, jie pasivesdavo Dievo Apvaizdai; Dievo globos jie meldė kasdien ir pelnė kasdien savo luomui reikalingų malonių, nes jie pildė savo luomo pareigas. Vaikai augo globiami Angelų ir tėvų, patenkinti ir klusnūs, darbavosi saugomi Dievo. Kur dingo tie papročiai?

Šiandien atlankysį menką darbininko butą, kur Dievo nebėra. Butas šaltas ir liūdnas. Jis brangiau kainuoja, negu seniau, bet Dievas, kurs laimina darbą, iš jo ištremtas. Ten dar yra paveikslų, — bet tai jau ne Kristaus paveikslai, tai kažkokių žydų paveikslai... Vietoj scenų iš šventojo Rašto pamatysį iškabintų nuogybių, kurios kartais net drąsiausią akį žeidžia. Bet ar bent laimė ten gyvena? Deja! jos nėra. Į tokius namus ji niekumet, arba rečiausiai teįeina, ir išeina iš jų greičiausiai. — Tėvai nuobodauja namuose ir jaučiasi laimingesni visur kitur, negu pas save, kur jų priešais ir tikrieji interesai juos turėtų risti. Atsidavę klastingiems bičiuliams, jie eina išblaškyti savo nuobodžiavimą nenaudingais savęs tenkinimais, o gal net girtuoklyste ir

pasileidimu. Moterys be jokio rūpesčio apie savo namų vidų, be jokios tvarkos, taupumo ir atsargos, — jos nė kiek nedaro to, kas palenktų vyrą ir vaikus savo kampelį mylėti, ir tuo būdu stumte stumia į svetimas kompanijas. Vaikai, sekdami tėvų pavyzdžių, ima žiūrėti į savo namelius kaip į kokį kalėjimą, iš kurio reikia ištrūkti, vos tik galima.

— Toks tai darbininko židinyš, kur nebėra Dievo. Vargas jums, darbininko nameliai! Jūs esate židinyš išgesęs, židinyš be džiaugsmo, židinyš be ateities!

Atlankysite turtingesnius namus, kur nebėra Dievo. Baldai nauji, butas remontuotas, bet užmiršta pakabinti kryžius, kurs buvo mielas protėviams. Ten skaitoma pikti raštai arba netikę laikraščiai, kalbama tik apie pelną ir nuostolį, apie interesus, apie liežuvius ir naujienas iš kitur, ir apie pasipuošimo skudurus. Žmona rūpinasi, — tik ne savo nemiršančiu gerumu ir dorybių autoritetu, bet nykstančiu savo gražumu ir mados gainiojimu. Tėvas nuobodžiauja ir nesupranta savo uždavinio kilnumo, nė savo atsakomybės didumo. Vaikai auklėjasi namuose, kur niekas jų širdies netraukia ir nelenkia mylėti. — Deja, ir čia židinyš išgesęs, židinyš be džiaugsmo ir be ateities, — nes jame nebėra Dievo.

Ak, neklausk manęs, kodel šeimyniška laimė šiandien taip reta, kodel namų vidus neretai taip liūdnas, apviltas, nelaimingas! Nebėra jame Dievo, todėl nė džiaugsmo jame nebėra. Dievas neranda ten sau garbės, todėl žmogus neranda jame sau laimės. Arba reikia atsisakyti nuo statymo, arba, jei statoma, reikia turėti drąsos kasti pamatus iki gyvosios uolos, iki Kristaus, kurs viską laiko, o be kurio niekas neišturi. Nenori Kristaus, nenori Jo Evangelijos, nei Jo tikėjimo, nei Jo Bažnyčios? — Juo blogiau. Už savo nutolinimą nuo Dievo būsi baudžiamas tuo, kad dings tavo šeimyniška laimė. Suirusi šeimyna, subiauryta moterystės šventovė, pakrikusi dorovė, žmonos kankynės, vaikai arba beaugę nedori, arba visai jų nesama... ar ne baisi bausmė šiam gyvenimui? O kas bebus po mirties?

Šiandien skundžiamasi, kad visuomenėje viskas griūva ir įra, viskas silpsta ir menkėja, viskas niekinama ir laužoma. Nėra kuo stebėtis. Kitaip nė būti negali. Iš blogų plytų negalima tvirto rūmo pastatyti. Kaip bebus galima šeimynomis, kur tikybinis gyvenimas susilpnėjo ir išgeso, atnaujinti krikščioniškąją visuomenę? Veltui šiandien rūpinamasi išviršiniais dalykais, o nepamanoma, kad blogybė glūdi pačiame šeimynų židinyje. Įneškime į šeimynų namus Dievą, Kryžių, Evangeliją, — atgaivinkime juose krikščioniškąjį gyvenimą! Pradings šeimynų suirutė, užviešpataus dorovė, meilė ir laimė, — tada džiaugsis ir pati visuomenė, džiaugsis ir pats Dievas.

A. B.

Ateik Jėzau!

Ateik Jėzau geras, šventas
Mano sielą aplankyk,
Šauksiu naktį šauksiu dieną
Neapleisk, išklausyk.

Ateik Jėzau geras, šventas
Siela liūdi be Tavęs
Ateik Jėzau Atpirkėjau
Senai ilgiuosi Tavęs.

St. Valdellotas.

Joakimas de Silva y Carrasco

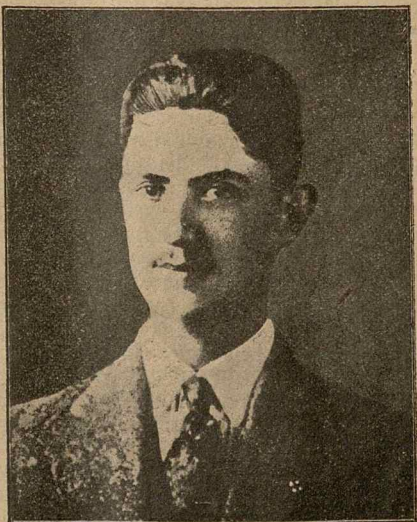
„Salvete Flores Martyrum — Sveiki Kankinių Žiedai“, taip pasakė Šv. Tėvas į Meksikos jaunuolius, kurie 1926 m. dalyvavo Aloyzo Jubiliejui. Išgirdę šiuos Šv. Tėvo žodžius, ir kiti iš visų pasaulio kraštų jaunuoliai šaukė į Meksikiečius: „Sveiki kankinių žiedai“. Šio vardo Meksikos jaunuomenė iš tikrųjų užsipelnė. Šv. Tėvas 1926 m. 18 lapkr. savo rašte į viso pasaulio vyskopus ir patrijarkus taip rašė: už tikybos laisvę ji (Meksikos jaunuolių — katalikų organizacija) kovojo ir dabar tekovoja. Toliau Kristaus vietininkas taip rašo:

„Brangiausieji Broliai, daugelis tų jaunuolių — Mes negalim ašarų sulaikyti — ėjo į mirtį rožančių laikydami ir Kristų — Karalių garbindami...“

Šie Šv. Tėvo žodžiai yra skirti vienam jaunuoliui, Marijos Sodalijos nariui Joakimui de Silva y Carrasco, kuris Meksikoje mirė kankinio mirtimi. Apie jo mirtį nedaug težinome, mat dėl įvairiausių aplinkybių ir griežtos cenzūros negalima buvo nuodugnai visko sužinoti, bet visgi pasisekė šiek tiek patirti nuo tų, kurie jo mirtį matė.

Kristaus karžygio jaunystė.

Joakimas gimė 1898 m. 5 lapkr. labai gražioje Meksikos vietoj netoli Guanajuato. Ši apylinkė yra labai graži, aplinkui apsupta kalnais, vidury spingso platus „La Presa“ ežeras, prie kurio netoliese gyveno Joakimo tėvai. Tėvas buvo inžinierius vienoj sidabro kasykloj, vietą turėjo gerą ir algą gaudavo nemažą. Silvai turėjo vienuolika vaikų. Visi vaikučiai augo linksmai rūpestingų tėvų gražiai auklėjami. Jau nuo pat kūdikystės Silvai įkvėpdavo savo vaikams didelį dievotumą ir prisirišimą prie Bažnyčios. Taip buvo ir su Joakimu, iš pat mažens jis lankydavo su tėveliais bažnyčią ir gražiai melsdavosi. Joakimas būdavo visumet linksmas, ramus ir pasitenkinęs. Visi jį mylėjo, nes niekam jis nebuvo nusikaltęs. Apie jo jaunystę pasakojo jo tetulė, Šv. Jėzaus Širdies vienuolė. Pas ją jis dažnai praleisdavo dienas.

25 metų jaunikaitis Joakimas Silva Meksikoje drąsiai žuvo už Kristų šaukdamas: „Tegyvuoja Kristus Karalius!“

Kartą Joakimas ir jo broliukai ėjo aplankyti savo tetulės. Pakeleje Joakimas užtikęs bites ir pradėjęs imti medų. Supykusios bitės puolė berniuką ir taip ji sugylė, kad visas veidas ištino. Bet Joakimas neverkė, tik juokėsi. Atėjus pas bobutę ji paklausė: „Na Pikviu (taip ji vadindavo) ar tu daugiau dar užsiimsi su bitėmis?“

„Delko nei! Jei aš jas užpuolu, tegul jos man keršydamos ir gelia.“ Dar apie jį taip pasakojama: „Buvęs jau arti šešerių metų. Visoj Meksikoj buvo pasklidę gandai apie artimą Meksikos — Amerikos karą. Ir Joakimo giminėję susidarė savanorių batalijonas, pasiriuošusių į karą. Pas Silvus ateidavo kasdien amerikietė su savo penkerių metų sūneliu pirkti pieno. Viena pavakare Joakimas pasidaręs iš medžio kardą pasislėpė prie vartų ir kažko laukia. Tai pastebėjus motina paklausė, ką jis manąs daryti, „Aš laukiu amerikiečio ir noriu su juo pradėti karą,“ atsakė drąsiai berniukas.

Pradžios mokslą ėjo Marellio'yse Šv. Širdies institute, kurį įsteigė jo dėdė Atdnogenes arcivyskupas. Auklėtinių nuodėmklausių ir auklėtoju buvo T. Escandon'as. Jis apie Joakimą taip rašo: „Kas šeštadienis ateidavau klausyti išpažinties ir mokiniams sakydavau trumpą pamokslėlį. Tarp auklėtinių buvo ir Joakimas, arkivyskupo sūnėnas. Jis buvo dar visai jaunas. Kas rytas eidavo prie Šv. Komunijos. Atsižymėjo savo labai geru darbštumu, rimtumu ir linksmumu. Jis turėjo tvirtą būdą, labai retai prasikalsdavo, o tai padaręs gailėdavosi...

Laikui bėgant pablogėjo gyvenimo sąlygos. Nuolatiniai pilietiniai karai labai susilpnino šalį, visi atsidūrė skurde. Ir Joakimo tėvui Silvai sunku buvo išlaikyti tokią didelę šeimyną; prarado net vietą. Tada persikėlė į Tacubaya ir čia, gaudamas šiek tiek darbo, maitino savo šeimą. Visus savo sūnus leido mokintis į Jėzuitų Mascarenos kolegiją. Joakimas baigė čia gimnaziją.

Kiek laiko pralinkus valdžia uždarė tą kolegiją.

Joakimas buvo jau pilnai suaugęs labai gudrus ir sumanus vyras. Jis pasirinko studijuoti techniką.

Tokiuose sunkiuose laikuose ir Silvų šeimai prisiėjo daug kentėti: kaip visi taip ir Silvai per suirutes nustojo turto ir tapo vargšais, vos įstengė užsidirbti duonos kąsnį. Silva įsteigė šokolado fabriką vardu „Silva“. Joakimas pamatęs, kad šis darbas jo tėvui persunkus, metė mokslą ir padėjo tėvui darbuotis. Jis prižiūrėdavo fabriko darbininkus ir ilgai išstovėdavo sandely pardavinėdamas šokoladą. Pasisekimas buvo didelis: Joakimas per savo apsukrumą surado pirklių, kurie jo „Silva“ išpirkdavo. Joakimas visada buvo darbštus ir išmintingas. Kartą jo tėvai norėjo į užsienius važiuoti. Jų kaimynai klausė, kaip jie nebija vienu vaikų palikti prie tokio fabriko. Tėvas Silva taip atsakė: „Mes žinom, kad viskas bus gerai. Mano sūnus Joakimas, nors jaunas gali puikiausiai viską vesti. Šį sūnų Dievas man davė kaip ramstį senatvėj. Juo aš pasitikiu. Jis nieko nedaro neapgalvojęs ir nėra lengvatikis. Net senesnieji broliai ima iš jo pavyzdį, prašo jo patarimų. Jis turi visus raktus, jis išmoka darbininkams algą, per jo rankas eina visos įplaukos ir išlaidos. Jis savo taupumu turi net jau nemažą sumą pinigų ir jų dalį paskyrė mano kelionei. Tokiu sūnu tėvai galėjo iš tikrųjų džiaugtis.

„Gili meilė ir uolus prisirišimas prie Katalikų Bažnyčios ir tikėjimo pareigų, noras ginti bažnyčią nuo priešų, yra Meksikos jaunuomenės ypatybės“, taip rašė Šv. Tėvas Pijus XI apie Meksikos jaunuomenę. Joakimo mintys taip pat tik apie Katalikybę, Bažnyčią tesisukė. Vienaime laiške taip rašo jo motina. „Nors aš senai jau mačiau, kaip mano vaikai kovoja už katalikybę, bet aš netikėjau, kad jis (Joakimas) taip greit atsiskirs nuo mūsų ir eis į dangų. Jis man sykį pasakė: „Nesirūpink, motut, Dievas mumis rūpinsis“. Kartais aš būdavau paliegusi, bet Joakimas savo pavyzdžiu vėl mane paragindavo uolume prie Bažnyčios ir pareigų atlikime. Paskutinį savo gyvenimo pusmetį jis vedė sunkią kovą su priešais. Aš mačiau, kaip dažnai nieko nevalgydavo ir nemiegodavo. Išgirdęs kokį atsitikimą, katalikų žiaurų persekiojimą ir žūdynes, susijaudinęs tardavo: taip ilgai negalima kentėti! Gydytojas patarė neskaityti daugiau laikraščių, kad susijaudinimai nepakenktų sveikatai. Jį ir jaunesnįjį brolių Ignacijų jau du kart Calleso pasekėjai buvo kalėjiman įmetę už platinimą katalikiškų atsišaukimų.

Kitame laiške rašo: „Kartais Joakimas naktimis negalėdavo miegoti. Nenorėdamas savo broliui trukdyti atsikeldavo ir išeidavo į koridorių. Aš išeidavau pažiūrėti ką jis ten veikia ir vis pamatydavau, kad išsiėmęs rožančių meldžiasi žiūrėdamas į dangų“.

Joakimas stengdavos visur visiems kuo nors padėti. Neapleisdavo savo seserų ir broliukų, juos nuramindavo ir mylėdavo, dėl to ir Joakimą visi labai mylėjo. Jo vyresnysis brolis taip sakė: „Luisito (Joakimo brolis) priejęs prie manęs tarė: „mūsų Joakimas šventas. Kad tu būtum girdėjęs, ką jis man vakar pasakojo!“ Kai Joakimas norėdavo miegoti, tai broliukai ir sesutės stengdavos kuo tyliausiai užsilaikyti, kad savo broliukui nesutrukdžius ramiai miegoti.

Motiną nepaprastai gerbdavo ir niekumet nesuteikdavo jai nesmagumų. Kiek galėdamas visur jai patarnaudavo. Motina rašo:

„Sykį mane įkalbinėjo eiti į kiną. Nelaimėi buvo pastatytas blogas paveikslas. Joakimas man nedavė ramybės, kol aš jam nepripažinau, kad kine buvau ir blogą paveikslą mačiau. „Motut! — tarė jis, tavo kaltė maža, nes tu nežinojai, bet ateity ir to reikia vengti“.

Iš tų laiškų mes matome, kaip Joakimas buvo tvirto charakterio, malonaus būdo jaunuolis. Prieš akis mums stovi Joakimo siela, skaisti, it pavasario diena, pilna karžygiškumo ir meilės.

Joakimas jau buvo 25 metų amžiaus, kai važiavo su savo 17 metų draugu iš Melgarejo į Zamorį. Tame pačiame traukiny važiavo ir Kalleso šalininkas, kuris šiuodu jaunikaičiu įtraukė į kalbą. Jie nieko bloga nemanydami kalbėjo atvirai. Nepažįstamasis tuojau areštavo abu jaunikaičiu ir liepė vesti sušaudyti. Prieš sušaudant liepė, kad šauktų: „Tegyvuoja prezidentas Kalles“. Tada Joakimas sušuko kiek tik jėgų turėjo: „Tegyvuoja Kristus Karalius“! „Išlupkite jam liežuvį!“ sušuko generolas žudytojas. Jo draugas, pamatęs ką su Joakimu daro, apalpo iš tokio reginio. Bet netrukus buvo užbaigtas kruvinas darbas, nes suvarė keletą šuvių į tų kankinių jaunas Kristaus Karaliaus meile uždegtas krūtines.

Vieno mirštančio elgetos išpažinimas

(Istorija, kuri čia bus pasakojama, yra tikras atsitikimas).

Paryžiuį prieš vienos gražios bažnyčios duris sedėjo elgeta vardu Jacques. Jau keleta metų praėjo besėdint ir beiminėjant geradarių išmaldas. Jis būdavo nuliūdęs, neprieinamas; jei gaudavo išmaldą, tai ramiai padėkodavo; kai vėjas praskleisdavo skudurius, matydavos ant krūtinės kabąs gražus auksinis kryžius.

Vienas jaunas kunigas kasdien laikydavo šioj bažnyčioj Šv. Mišias ir išeidamas iš bažnyčios visumet įmėsdavo į elgetos skrybelę išmaldą. Kunigas buvo kilęs iš vienos senos Francijos bajorų giminės ir pasižymėjo dideliu duosnumu, dėl to jį vargšai labai mylėdavo. Šio elgetos kunigas nepažino, dėl to buvo jam labai duosnus ir malonus.

Bet elgeta kartą kaž kur dingo. Geraširdis kunigas nutarė eiti jo paieškoti. Sužinojęs gyvenamąją vietą, po Šv. Mišių išėjo elgetos atlinkyti. Netrukus gailestingas samarietis — kunigas paklebeno į vieną menką kambarėlį pastogėję. Atsiliepė iš vidaus silpnas balsas, ir kunigas įėjo į kambarį. Ant supelėjusių šiaudų gulėjo vargšas elgeta, išblyškęs ir suvargęs. „Ar Jūs čia esat, garbingas kunige! Jūsų širdis pilna yra begalinės meilės! Jūs aplankot mane šiame prastame kambarėly“.

— Atsiminate, kad Kristaus tarnas turi būti ir nelaimingųjų draugai! Be to mudu jau senai pažįstava vienas antrą, atsakė kunigas.

— Taip, Jūsų malonybė! Bet jei Tamsta žinotumei, kas aš esu, tai su manim nekalbėtumei! Aš esu prakeiktas!

— Kaip galite Jūs taip kalbėti! Jei Jūs nusidėjot, tai išpažinkite savo kaltes ir Jums bus viskas atleista.

— Nel mano nuodėmės yra perdidelės, kad aš gaučiau atleidimą!

— Bet jei Tamsta jas apverksi, Dievas atleis!

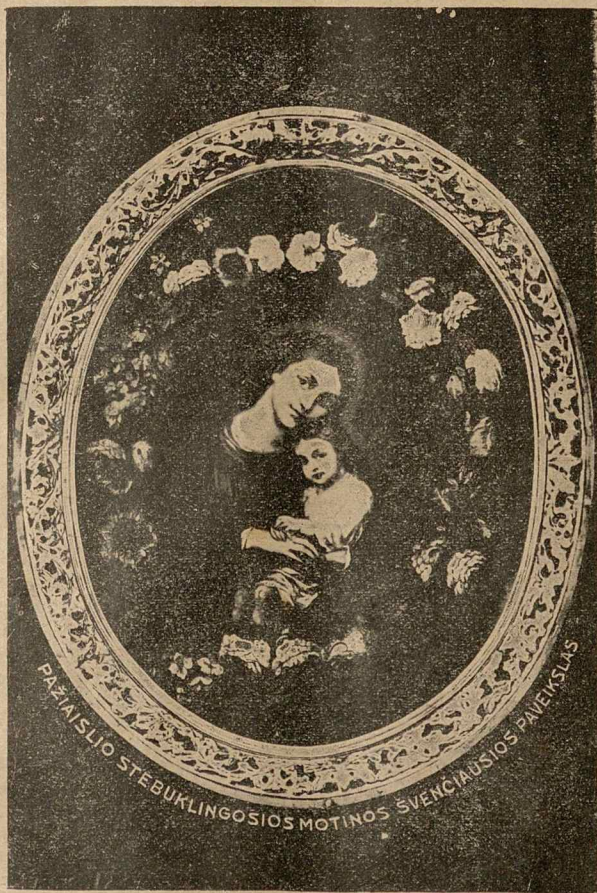
— Jau nuo trisdešimt metų apgailiu savo nuodėmės, bet vis tiek esu prakeiktas.

Kunigas visaip bandė nusidėjėlį atvesti ant tikro kelio, bet šis vis buvo nusiminęs, nustojęs vilties. Galiausiai kunigo žodžiais sujaudintas taip pradėjo kalbėti: „Revoliucijos laike buvau viename dvare intendantu. Grafas, grafienė, dvi dukros ir sūnus buvo mano geradariai. Jie man visumet padėdavo. Bet kai prasidėjo dideli persekiojimai, aš išdaviau priešams tą gerą šeimyną. Mat laike žiauriausių persekiojimų visa grafų šeima slapstėsi. Aš vienas težinojau slėpimos vietą ir... išdaviau. Man teko jų turto dalis, grafus ir dvi dukteris gilotine nužudė. Paliko tik sūnų Paulių. Nuo to laiko nerandu ramybės, matau kruvinas galvas, jos visur mane persekioja. Aš tankiai meldžiuos už juos. Kunigas tuos žodžius išgirdęs susijaudinęs prislinko dar arčiau prie ligonio ir tarė: — „Eikš aš noriu Tamstą išklaudyti, išpažinties“. Ligonis sutiko. Kunigas klūpėdamas prie ligonio kojų ir graudžiai verkdamas tarė: „Gerasis Dievas atleidžia Tavo nuodėmes, bet tai dar ne viskas... ir aš Tamstai atleidžiu, nes tie, kuriuos Jūs išdavėt, yra mano tėvai ir sesutės!“

Elgetos plaukai atsistojo ant galvos. Iš susijaudinimo ir išgąščio sudrebėjo išblyškusios lūpos, norėjo kažką pasakyti, bet neįstengė, dar valandėlė ir elgeta mirė.

Pažaislio Stebuklingoji Dievo Motina

Pasivažinėti, gražių vietų pamatyti mes visi norime. Taigi, nenuostabu, jog žmonės ypač kauniškai, gražaus Pažaislio neužmiršta ir giedriomis dienomis jo apylinkes apvažinėja, apžiūrinėja ir pagaliau

pasidrąsinę į jaukų gražų vienuolyną užsuka. Žmonės gali manyti apie vienuolynus kaip nori, bet šaltai jie pro Pažaislį nepraeina, ypač mergaitės pavaikščioję po vienuolyno koridorius pamano: „Kazin, kad ir aš šičion atvažiuočiau; ar neatrasčiau laimės, kurios aš nuo pat mažų dienų ieškau?

Bet ypač malonu Pažaislį atlankyti, kadangi ten yra Stebuklingos Dievo Motinos paveikslas, kuris karo laikais buvo išgabentas, kaip daugelis mūsų šalelės žmonių, į Rusiją. Dauguma mūsų jau keleta metų kaip grįžo iš Rusijos, gi Dievo Motiną laikė nelaisvėje net iki šiol ir tik neseniai tapo pargabenta ir vėl gražinta Pažaislio vienuolynui.

Mes tikimės, kad ji jau ilgiausius laikus pasiliks Pažaisly ir bus visų prašančiųjų, verkiančiųjų, sergančiųjų, kenčiančiųjų pagalba. Jeigu jai reiktų ir kokią stebuklą išmesti nuo savo dieviškojo Sūnaus, kurį Ji ant rankų nešiojo, mielai padarys. Visose stebuklingose vietose yra pastebėta, kad Dievo Motina daugiausiai stebuklų daro neturtingiems, vargšams; gal dėl to kad neturtingieji ir vargšai labiau reikalingi pagalbos, o gal ir dėl to, kad Dievo Motinai jau gaila suvargusiųjų dar jiems neprašant. Stebuklingosios vietos visose tautose yra be galo mylimos ir branginamos. Ko nemylėsi jos, jei Šv. Panelė ypatingai meilingomis ir maloniomis akimis į mus vargšus žmones pažvelgia ir prašnibžda: „Vaikeli, tegul būna tau taip, kaip prašai“. O ar ne džiaugsmas, jeigu vargšas žmogus didelį daiktą prašęs, jį gauna; jeigu kas beirstantį gyvenimą apramstė, sunykusią, gyvenimo vilnyse aplamdytą dvasią, atgaivino; jeigu kokiam jaunuoliui ant kryžkelio bestovint paaikšėjo, kokių kelių jis turi eiti, kokią pašaukimą pasirinkti; jeigu nusiminusiam krūtinė vėl drąsos prisipildė, prisisunkė ir jis keliai nuo Dievo Motinos altoriaus drąsus. Ar tai ne dideli daiktai, ar tai nedžiaugsmas girdėti iš Dievo Motinos lūpų: „Vaikeli, aš tave myliu ir tau duodu tos malonės, kurios prašei čia Pažaislyje“.

Marija! Gal mes pirmiau tave taip nemylėjom, bet mes prie Tavęs dar negalėjom prieiti, nes tu buvai tų žmonių globoje, kurie mūsų nekentė. Dabar tave saugos, tave puoš pamaldžios mergelės, Šv. Kazimiero Seserys, lietuvaitės. Jos ir pačios daug už mus meldžiasi.

Tu, kuris mėgsti lankyti gražias Lietuvos vieteles, kurias platus Nemunas plauna ir grakščios pušys vėdina, užsuk į Pažaislį, dar pamatysi be galo gražią bažnyčią, pamaldžias tylas vienuoles Kazimierietes ir Stebuklingą Dievo Motiną. Bažnyčia tau patiks kaip dailės retenybė, Dievo Motina — kaip tavo Motina.

Pažaislio Dievo Motina, laimink mūsų brangią Lietuvą. Būk Lietuvos Karalienė, mes tavo galvą mūsų šalies rūtomis vainikuosime, tavo širdį savo maldomis džiuginsime.

Dievo Motina, laimink Lietuvą.

J. V.

Apleista pasauly
Brangiosios sielos,
Šaukiuos į Mariją:
Ji mane globos.
Kai siela dejuoja
Nebvilties jausme —
Marija padėki,
Ištverti skausme!

Tikiu — napaniekinsi
Mano skausmų,
Juk Tu neatmesi
Manųjų maldų?!
Kaip gera, o Motin,
Prie Tavęs skubėt,
Mes tikim — našlaitei
Tu nori padėt... Em.

Iš A. Rodriguezo S. J.

Apie dvasinių dalykų brangumą

(tęsa).

Tobulumui pasiekti yra labai naudinga savo akis nuolat kreipti į aukščiausius dalykus.

1. Mūsų pažangai dvasiniam gyvenime taip pat turi didelės naudos siekimas aukščiausių ir tobuliausių dalykų. Toks yra Apaštalo patarimas: „Jūs stenkitės gauti geresniųjų dovanų. Aš jums rodau dar kilnesnį kelią“ (1 Kor. 12, 31). Būkite jau trūs ir turėkite plačią širdį didesniems dalykams! Pratinkitės ir imkitės svarbesnių ir kilnesnių dalykų! — Šitoji priemonė neginčijamai svarbi. Yra būtinai reikalinga, kad mes savo troškimu ir siekimu toli aukščiau kiltume, jei norime, kad tikrumoje pasiektume bent tai, kas mums pritinka ir kas yra mūsų pareiga. Tai galima paaiškinti paprastu palyginimu.

Kai lankas negana įtemptas, šaudamas nepataikys į norimą taikinį, jei nelaikys nors kiek aukščiau, kitaip vilyčia paklius žemiau manomo taško. Todel norint pataikyti į patį taikinį, tenka taikyti bent kiek aukščiau taikinio. Panašiai yra ir su mumis. Ir mes esame lyg tas neįtemptas lankas. Mūsų prigimtis yra sugniužusi ir tingi, nuodėmingi mūsų linkimai daro mus taip išžižusiais, kad jei norime pataikyti į patį tikslą, mūsų žvilgsnį turime kelti aukščiau tikslo. Per nuodėmę žmogus pasidarė toks skurdus, kad jis, idant pasiektų bent vidutinės doros, savo mintimis ir troškimais turi taikyti toli aukščiau.

2. Tačiau gali kas sakyti: „Aš tik vieno tenoriu, būtent, nepadaryti daugiau nė vienos mirtinos nuodėmės; didesnio tobulumo aš nesiekiu ir juo nesirūpinu“. Klysti, — nes norėdamas vengti tik sunkiųjų nupuolimų, vargiai ir mirtinosios nuodėmės beįsisaugosi, — mat, tavo lankas daros palaidas. Jei taikytum aukščiau, gal ir pasiektum mirtinosios nuodėmės išvengimo; — bet kadangi tu aukščiau nesirūpini siekti, labai abejotina, ar tu pasieksi ir tą taip neaukštą tikslą, kurį užmanai: greičiau tu pataikysi žemiau, negu manai ir, tikrai sakant, esi dideliame pavojuje įpulti į mirtiną nuodėmę.

Žmogus kuris ne vien tik Dievo įsakymus laiko, bet dar ir Evangelijos patarimų keliu eina; kuris stengiasi išsisaugoti ne tik mirtinosios nuodėmės, bet ir atleistinių arba kasdieninių nuodėmių, ir saugojasi net mažiausių netobulumų, tikrai pasirenka geriausią kelią mirtinajai nuodėmei išvengti: nes jis stengiasi siekti toli aukščiau negu mirtinosios nuodėmės vengimas. Jeigu jis savo silpnume ir nepasiektų užsibrėžtojo tikslo, vis dėlto jis ne tuojuo įkris į mirtinąją nuodėmę, bet pirma tenusizęngs kuriam nors patarimui ar mažai taisyklei, ir todėl teprisileis kokio mažesnio netobulumo ar kasdieninės nuodėmės. O kuris pasiryžta tik to siekti, kad Dievo neįžeistų mirtinąją nuodėmę, tasai, kadangi jo lankas taip mažai įtemptas, neišlaikys pasiryžimo ir greičiausiai tikrai įpuls į mirtinąją nuodėmę.

3. Čia tai ir yra priežastis, dėl ko supasaulėję žmonės taip dažnai ir sunkiai nupuola, o einantieji tobulybėn Dievo gailestingumo esti nuo mirtinųjų nuodėmių apsaugojami. Jau ir čia pasirodo viena tų didelių naudų, kurių dvasiniame gyvenime randame. Ir jei šis gyvenimas teiktų tik tą vieną naudą, jau ir taip turėtų mums tai būti didelė paguoda ir mes patys turėtume būti amžinai dėkingi Dievo gerumui, kad mus pasaukė į šį stovį, ištraukdamas mus iš pasaulio dumblyno. Nes čia mes galėsime, to aš tikiuosi iš Dievo malonės, visą savo gyvenimą praleisti be mirtinos nuodėmės, o tuo tarpu pasaulio dvasioje pasilikę, gal nebūtume išgyvenę nei metų nei mėnesio, nei savaitės, nei vienos dienos ar net valandos mirtinai nenusidėję.

4. Iš čia taip pat matosi, kokiame pavojuje yra atšalęs ir apsileidęs žmogus, kurs be skrupulų peržengia dvasinio gyvenimo įstatus arba taisykles ir nesirūpina tuo, kas veda prie tobulumo. Toks nuolat yra labai arti nupuolimo į mirtiną nuodėmę. Todel jei tau tikrai rūpi daryti pažangos, tai stenkis pasiekti tobuliausią nusižeminimą tokį, kurs su džiaugsmu prisiima visus paniekinimus, pažeminimus ir užgavimus: tada jau reikia tikėtis, Dievui padedant, bent tiek nusižeminimo pasieksi, kad tokius dalykus pajėgsi kantriai nukęsti. Imkis siekti tobuliausio paklusnumo, kurs pasiduoda viršininko įsakymams ne tik valia bet ir protu, — tada, Dievui padedant, pasieksi bent tiek, kad būsi ištikimas griežtai paklusnumo pareigai ir reikalaujamajam punktualumui. Pagaliau imkis siekti visiško pasidavimo Dievo valiai net sunkiausiuose ir nepaprastuose įvykiuose, — o tada, su Dievo malone bent tiek pasieksi, kad pasiduosi Dievo valiai paprastuose ir kasdieniniuose įvykiuose.

„Tokia buvo Dievo mintis“, sako šv. Augustinas, „kada Jis didžiausią ir tobuliausią savo įsakymų padėjo pirmoje vietoje: „Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savosios la visomis savo jėgomis, visomis savo mintimis“. (Luk. 10, 27). „Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas“; (Mat. 22, 38) ir ne tik jis yra didžiausias ir pirmasis įsakymas, bet jis yra tikslas, dėl kurio mums yra duoti visi kiti įsakymai. Taip moko mus Apaštalas sakydamas: „Įsakymo tikslas yra meilė“ (1. Tim. 1. 5). Bažnyčios mokytojai ir šventieji mano, kad šis įsakymas yra taip aukštas, kad jį pilnai išpildyti tebūsią galima aname gyvenime. Nes kas kitas pajėgtų taip savo protą ir širdį vien Dievu užimti, Jame nuolat skęsti, ir visas sielos pajėgas sunaudoti Jo meilei ir garbinimui, kaip dangaus palaimintieji? Čia žemėje prie tokio tobulumo mes neįstengiamo pakilti, nes tam kliudo mūsų prigimtės silpnumas ir mūsų kūno reikalai, kurie reikia aprūpinti.

O betgi nors šis įsakymas tobulumo atžvilgiu daug viršija visus kitus įsakymus, Dievas stato jį pirma kitų, kad mes geriau pažintume mūsų troškimo ir siekimo tikslą. „Dėl ko mums įsakoma mylėti Dievą visa širdimi“, sako šv. Augustinas, „nors šis įsakymas šiame gyvenime išpildyti nėra galimas? Dėl to kad negerai bėgama, jei nežinoma, kur reikia bėgti“. Dėl to Dievas visų didžiausią įsakymą ir padėjo pačioje pradžioje, kad mes kreipdami savo akis į taip aukštą

tikslą ir didelį tobulumą, nenuilstamai stengtumės jo siekti. Ir nors taip aukštos tobulybės mūsų pajėgos nepasiektų, vis dėlto juo aukščiau stengsimės siekti, juo arčiau prisitartinsime prie tikslo.

6. Apie Pranašo žodžius: „Palaimintas žmogus, kurs laukia pagalbos iš Tavęs: savo širdyje jis padarė kelius“ (Ps. 83, 6). Šv. Jeronimas sako: „Šventasis tiesia savo širdyje kelius kilti aukštyn, nusidėjęs leistis žemyn“. Teisusis nuolat stato sau prieš akis aukščiausias dorybių viršūnes ir visos jo pajėgos yra nukreiptos į pastangas nuolat augti tobulume. Tuo jis visumet užimtas, sulig išminčiaus pasakymu: (Apr. 21, 5) „Stipriojo mintys visumet užimtos apstybe“. O tuo tarpu nusidėjęs ir netobulasis nė kiek nesirūpina pažanga; jis gyvena kaip ir kiti, kuriems tobulumas nerūpi, ir tuo pasitenkina. Nebent dar jis nori pasiekti vidutiniškumą dorybėje; bet netrukus apsilaidžia, pradeda nejučiomis smukti ir niekumet nepasiekia tikslo. „Daugelis kalba“, sako Gersonas, „man užtenka paprastojo gyvenimo; kad tik būčiau tarp žemesniųjų palaimintųjų, to man gana. Apaštalų nuopelnų aš nenoriu, nenoriu nė per aukštai skrajoti; pasitenkinu tuo, kad galiu eiti lygesniais keliais“ (Gers. tract. de myst. theol.).

Taip paprastai kalba nusidėjęliai ir netobulieji, kurie, dėja, viršija skaičiumi tobuluosius ir teisiuosius. „Daug pašauktų, maža gi išrinktų“, (Mat. 20, 16) sako Kristus, mūsų Atpirkėjas. Ir kitose vietose: (Mat. 7, 13-14) „Erdvi vartai ir platus kelias, kurs veda į prapultį, ir daug tų, kurie juo eina. Kaip gi ankšti vartai ir siauras kelias, kurs veda į gyvenimą, ir mažą tų, kurie jį randa!“ Šv. Augustinas sako, (S. Aug. In Ps. 8, 8) kad tuos, kurie eina atšalėlių gyvenimo plačiuoju išmintu keliu, Pranašas vadina „pecora campi — laukiniais gyvuliais“, — nes jie nuolat vaikščioja plačiais laukais ir erdviomis vietomis, nesilaikydami jokios drausmės ir nepasiduodami jokioms taisyklėms. „Jau tuo pačiu pasakymu: „Aš noriu gyventi kaip kiti, kad tik būčiau išganytas! Aš daug nenoriu; aukštesnio tobulumo nesiekiu!“ parodoma, sako Gersonas „visą savo netobulumą ir blogą savo sielos stovį, nes nenorima eiti siauruoju keliu“.

„Tokie žmonės“, tęsia jis toliau, „kurie savo atšalime ir apsileidime mano, kad jiems užteks pasiekti žemiausią išganyto laipsnį, turi rimtai bijoti, kad jie kartu su paikiosiomis mergaitėmis, kurios niekuo nesirūpindamos užmigo, ir su tinginiu tarnu, kurs vietoj paleisti apyvarton pavestąjį jam talentą, užkasė jį, nesusilauktų panašaus jiems atmetimo. Šis paskutinytis buvo įmestas į tamsybes ne už ką kita, kaip tik už tai, kad nesivertė pavestuoju jam valdovo talentu“.

7. Rodydamas mums aiškiau, kaip nelemta ir apgailėtina šios rūšies žmonių padėtis, Gersonas paduoda šitokį pavyzdį: „Sivaizduok“, sako jis, „turtingos šeimos gerbiama tėvą, turintį daug sūnų. Visi jie savo gerais gabumais pajėgtų kelti savo namų gerbuvį ir savo luomui garbės daryti. Tuo jie, kaip jų kilmei pritinka, visi ir rūpinasi, išskyrus vieną, kurs sutingęs gyvena apsileidime ir išlepime ir neveikia nieko, kas atitinka jo sugebėjimus ir jo luomą, nors galėtų kaip ir kiti daryti, jei tik norėtų. Jam užtenka vidutiniško išsilaikymo, taip jis sakosi. Jis turįs užtenkamai viso, kas reikia, kad galėtų patogiai gyventi;

todel jis nenorįs savęs bevarginti, kad dar daugiau ko nors įsigytų; jokio garbės troškimo jis neturįs. — Tėvas kviečia jį pas save, įspėja jį ir maldauja jo imtis kilnesnio nusistatymo. Jis jam primena jo puikius gabumus, jo aukštą kilmę, jo protėvių ir brolių pavyzdį. Bet veltui: jis neišstengia jam įkalbėti pakeisti savo aptingusio gyvenimo naudingesniu. Todel tėvas visai teisingai lieka juo nepatenkintas.

Panašiai dedasi ir su mumis Dievo atžvilgiu. Mes esame Dievo vaikai ir Jėzaus Kristaus broliai. Mūsų dangiškasis Tėvas nenori, kad mes pasitenkintume paprastu, aptingusiu gyvenimu: Jis skatina mus prie tobulumo žodžiais: „Būkite tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas“. (Mat. 5,48) Tat žiūrėkite į šventumą ir tobulumą jūsų Tėvo: mąstykite apie pareigas, kurias jums uždeda jūsų kilmė, ir savo darbuose elkitės kaip tikri vaikai tokio Tėvo: „Kad būtumėte vaikais jūsų Tėvo esančio danguje“. (Mat. 5,45) Imkite pavyzdį iš savo brolių. Ypatingai žiūrėkite į jūsų vyresnįjį Brolių, būtent, į Jėzų Kristų. Laisva valia Jis atidavė savo gyvybę ir kraują, kad visą jūsų giminę išgelbėtų iš nešlovės vergavimo tamsybėms ir kad sugrąžintų jai pirmąją garbę. O jei šitas pavyzdys rodytųsi per aukštas, žvelkite į savo brolius. Jie buvo silpni, kaip ir jūs: gimė nuodėmėje, kaip ir jūs: turėjo geidulių, pagundų, blogų linkimų, kaip ir jūs. Jie kovojo be paliovos, nugalėjo ir pasiekė amžinojo gyvenimo vainiką. Todel mūsų Motina Bažnyčia stato jums prieš akis jų pavyzdį ir apvaikščioja jų šventes, norėdama jus paraginti sekti jais. Ar norite dar artimesnių pavyzdžių? Žiūrėkite į brolius, gimusius iš tos pačios motinos, tai yra gyvenusius tame pačiame luome, kuriam ir jūs priklausot! Žvelkite į šv. Ignacą, šv. Pranciškų Ksaverą, į didįjį Edmundą Kampioną ir tiek daug kitų, kurie tobulybėje žydėjo. Stenkitės visomis pajėgomis jais sekti ir nebūkite gėda savo giminei ir savo pašaukimams! Jei kas tuo visu nesiduos palenkiamas siekti nepaprastų, aukštų dorybės darbų, bet vis tenorės slinkti paprastu slinkio gyvenimu, ar toks nesukels Dievo, savo Tėvo, visai teisingo nepasitenkinimo, ar jis nebus savo broliams dideliu papiktinimu ir ar nebus vertas, kad jo nepripažintų jo dangiškasis Tėvas savo sūnumi, o jo broliai savo broliu, ir atstumtų jį nuo savęs?

8. Todel nuolat turime gaivinti savo širdyje aukštas mintis ir be paliovos kelti savo akis ir širdis prie aukštų dalykų, kad mes, jei iš savo silpnumo jų nepasiektume, tai bent ne tiek toli nuo jų atsiliktume. Tame dalyke ir mes darykime kaip pirkliai, kurie pradžioje užsiprašo toli daugiau už tikrąją vertę, kad paskui galėtų gauti reikiamą prekę kainą, arba kaip tie, kurie daro sutartis sekdami priežodžiu: „Reikalauk per daug, kad gautum kiek reikia“. Kelk nuolat aukštai savo dvasios žvilgsnį, kad dasigautum bent ten, kur būtinai reikia, — kitaip nepasieksi nė to, ko sieki, ir nustebsi pasijutęs beesas pasilikęs toli nuo savo siekiamojo tikslo.

9. Iš to aišku, kaip svarbu yra, kad dvasios pamokiniuose būtų kalbama apie aukščiausio tobulumo dalykus. Jei, pavyzdžiui, kalbama apie nusižeminimą, tai tegu būna kalbama apie giliausią nusižeminimą, siekiantį iki visiško savęs sunaikinimo; jei kalbama apie pasimarinimą,

tai tegu būna apie tokį, kurs visus mūsų geidulius visiškai priverčia tarnauti ir pasiduoti dvasiai; jei skatinama prie sutikimo su Dievo valia, tai tebūna apie tokį, kurs nepripažįsta jokios kitos valios, kaip tik dieviškąją, ir pasidavime tai valiai randa didžiausią savo džiaugsmą. Taip pat ir kitas dorybes statykime sau prieš akis aukščiausiam laipsnyje ir tokių siekime.

„Bet kuriam gi tikslui“, gali kas man sakyti, „apie tokius aukštus dalykus kalbėti silpniesiems žmonėms, ypač jei jie dvasinį gyvenimą tik pradeda? Ar ne geriau būtų kalbėti apie dalykus mūsų silpnumui prieinamesnius — tada gal ir pasiektume jais: o šis taip aukštas tobulumas, siekias tam tikra prasme net trečiojo dangaus, rodos tikrumoje tetinkas tokiam šv. Povilui ir tiems dideliems šventiesiems, kuriuos Dievas ypatingai numatė aukščiausiam tobulumo ir garbės laipsniui!“

Tačiau neklysk! Niekam taip nereikalinga girdėti apie aukščiausią tobulumą, kaip tau, ir tai dėl to paties pagrindo, kurį paminėjai savo manymui įrodyti. Tu dangstais savo silpnumą, ir dėl to manai, kad tau nereikia kalbėti apie taip aukštus ir nepasiekiamus tobulumo daiktus. O aš tau atsakau, kad tiesiog dėl tavo silpnumo nuolat tau reikia statyti prieš akis aukščiausio tobulumo daiktus, kad tu nuolat aukštai taikydamas, bent patį vidurį tikrai pasiektum ir išpildytum tai, kas yra tavo pareiga.

10. Dėl to taip pat yra labai naudinga uoliai skaityti šventųjų gyvenimas ir apmąstyti dorybes, kuriomis jie pasižymėjo. Tą mintį be abejo turi ir Bažnyčia, nurodydama mums šventųjų darbus. Tuo ji nori bent sujunginti mus mūsų apsnūdime, jei jau jų pavyzdžiu pasekti neįstengtume. Be to dar ir kitokios naudos mes turime iš tokio skaitymo: Kas nepajustų švento susigėdimo, kas giliai nenusižeminimų, matydamas, kokią nekalną gyvenimą vedė šventieji ir kaip toli jis yra nuo jo nutolęs? Šv. Gregorius, (šv. Greg. Mor. I. 14, c. 9) aiškindamas Jobo žodžius: „Jis pažvelgs į žmones į tars: Nusidėjau“, (Job. 33, 27) tiksliai sako: „Kaip beturtis geriausiai pajunta savo skurdą, matydamas turtuolio perteklių: taip ir siela giliau nusižemina ir aiškiau pamato savo skurdą, matydamą žibančius šventųjų pavyzdžius ir nuostabių jų darbus“.

Šventas Jeronimas pasakoja, kad šv. Antonijus aplankęs pirmąjį atsiskyrėlį šv. Paulių, ir labai nustebeš taip dideliu jo šventumu. Grįžtant pasitiko jį jo mokiniai, klausdami, kame jis buvęs. „O, aš vargšas nusidėjėlis!“ atsakė jiems verkdamas šventasis: „Aš nesu vertas vienuolio vardo! Atsiskyrėlyje Pauliujė mačiau Eliją, šv. Joną Krikštytoją tyruose“ Taip pat apie šv. Makarijų skaitome, kad jis stebėjęsis nuostabiu tobulumu kai kurių atsiskyrėlių, kuriuos atlankė, ir su ašaromis akyse pasakojęs savo mokiniams: „Mačiau vienuolius: bet aš nesu vertas vienuolio vardo“. Ką šitie dideli šventieji iš gryo nusižeminimo kalbėjo, juo labiau mes galėtume tai apie save pasakyti, matydami jų ir jų taip gausingų pranokėjų ir sekėjų pavyzdžius. Tad kreipkime nuolatos savo žvilgsnį į aukščiausią tobulumą, kurį jie pasiekė, kad ir mes jo siektume, arba bent nusižeminimu ir šventu susigėdinimu papildytume tai, ko mūsų pajėgomis trūksta. Tuo būdu šitoji priemonė gali labai daug naudoti mums atnešti.

T. Pro S. J. laiškas

Šis laiškas to paties tėvo jėzuito Pro, apie kurį jau „Žvaigždės“ Skaitytojai pirmesniuose numeriuose skaitė ir fotografijas matė. Jis tapo Kaleso budelių sušaudytas kartu su savo broliu. Jau daug stebėtinų išgijimų įvyko šaukiantis Tėvo Pro užtarymo.

„Dievo Apvaizdos parėdymu aš (užbaigęs mokslus) laimingai grįžau į tėvynę. Nors valdžia uždraudė vienuoliams ir kunigams į Meksiką įvažiuoti, aš vis tik visai laisvai įvažiauvau. Neturėjau jokių sunkenybių nei su pasu nei muitinėje.

7 v. rytą pasiekiau Meksiką — sostinę. Vyresniųjų liepiamas, turėjau darbuotis tarp kenčiančiųjų mano tautiečių — katalikų.

Kasdien klausydavau nuo 5^{1/2} — 11 v. išpažinčių prieš piet ir nuo 3^{1/2} — 8 v. po piet. Aš buvau labai silpnas kūnu. Jau Europoj sirginėjau, kelionė dar labiau pakirto mano jėgas. Du kart klausykloj buvau visai sąmonės nustojęs.

Išklausius išpažinčių prasidėdavo taip vadinamos: „Eucharistinės Stacijos“. Tam tikrose paskirtose slaptose vietose turėjau dalinti Šv. Komuniją. Iš viso kasdien išdalindavau apie 300 komunijų. Šv. Jėzaus Širdies penktadieniais išdalindavau apie 1200 komunijų. Iš anksto paskirdavau dienas ir namus, kada ir kur bus laikomos Šv. Mišios.

Nors griežta policijos kontrolė visur budi, (Meksikos mieste yra 10,000 šnipų) bet galiu, kai reikia, ir krikštyti, jungtuves duoti, teikti paskutinįjį patepimą. Du kart policija mane ko tik nesusėmė. Kartą 6^{1/2} v. viename name dalinau susirinkusiems Švenčiausiąjį, staiga įbėgo mergaitė šaukdamą: „policija! policija!“ Susirinkusieji pabalo iš išgąscio „Būkite ramūs! Išsiskirstykite po visus namus ir laikykitės ramiai lyg nieko nebuvo“, sakiau jiems. Švenčiausiąjį paslėpiau prie savo krūtinės ir laukiau policijos.

— Čia yra viešos pamaldos laikomos! — tarė policijos vadas.

— Nel! — atsakiau.

— Aš įsakau padaryti krata! eikite paskui mus!

— Kaip norite! Eikit sau ir ieškokit ir jei rasit pasakykit ir man, kad ir aš galėčiau Šv. Mišių išklausti! — atsakiau.

Prasidėjo krata. Ašėjau kartu ir rodžiau, kas kur yra. „Klebono“ niekur nerado. Du policistu pastatė saugoti vartus. Visa praėjo laimingai. Paskiau aš išdalinau Šv. Komuniją ir apleidau tuos namus.

Antrą kart viename priemiesty prie namo, kuriame turėjau laikyti Šv. Mišias, pamačiau du policistu.

— Dabar pražuvs! — maniau pats sau. Įžengti pavojinga, bėgti dar pavojingiau. Nenorėjau apleisti tų žmonių, kurie buvo susirinkę viduj namo. Drąsiai stojau prieš policistus, įkišau į švarko kišenę ranką ir lyg ką parodyti norėdamas, sakiau žiūrėdamas į namus:

— Ten viduj, krata!

Milicijantai saljutavo mane ir leido įeiti: jie manė mane esant slaptosios milicijos agentu ir norėjusį jiems parodyti liūdijimą, dėl to buvęs įkišęs ranką į kišenę.

Žmonės viduj buvo be galo išsigandę. Jie norėjo mane drabužių spintoj paslėpti. Bet aš nieko nebijodamas sakiau: — Mes būkim visai ramūs! Pati milicija sergsti mūsų namą! Aš netrukus apleidau namus. Praeinant vėl abu milicijantai saljutavo mane aš padėkojau ir nuėjau.

Mano išvaizda manęs nė kiek neišdavė. Kartais apsi-rengdavau studento uniformą, eidavau pasivaikščioti ves-damas šunį ar va-žiudavau dviračiu; žodžiu — visokiais būdais ėjau gera da-rydamas.

Ėjau mokinda-mas jaunuolius, pa-augusius ir senius. Visiems duodavau patarimų. Kalėji-muose klausydavau išpažinčių. Nuneš-davau kaliniams maisto, drabužių, ci-garų ir p. Laikyda-vau mokiniams, mo-kytojams ar valdi-ninkams rekolekci-jas. Nė vienas žmo-gus nežino, kur aš gyvenu. Keturiose vietose gaunulaiškus Renku aukas var-gšams ir nuskriaus-tiesiems. Aukų gau-nu nemažai. Kasdien maitinu apie 23 ne-turtingas šeimynas.

Aš ilgįuos mūsų vienuoliško gyveni-mo, vienuolino. Il-giuos laisvai dirbti. Šiose sunkiose ir pa-vojingose aplinkybėse matau didelę Dievo palaimą ir paspirtį.

Katalikai ginsis prieš Callesą. Valdžios kerštas žiauriausias, ypač čia, Meksikos mieste. Pirmosios aukos tampa tie, kurie nors šiek tiek pirštais prisiliečia prie tikybos ginimo. Kas manęs laukia? Aš visais savo dar-bais, visoms jėgoms ginu tikėjimą. Aš būsiu auka! Siųskite maldas prie Dievo už mane!

Meksikos Kankinys T. Pro S. J.
Jo veidas matyti baisiai suardytas nuo budelių šūvių.

Tai gražūs vaisiai!

Užpernai miręs Orleano Arkivyskupas Mogr. Torechet pasakojo šį gražų apaštališkos drąsos pavyzdį:

— Prieš keletą metų paėmė vieną šios apylinkės vyriuką į kariuomenę. Patį pirmąjį vakarą jis atsiklaupė kareivinėse prie savo lovos kalbėti poterių, kaip jį buvo išmokinusi motinėle. Tai buvo kareivinėse negirdėti, neregėti „dyvai“. Tuoju apspito jį draugai iš visų pusių kaip širšės medų ir ėmė visaip juoktis, užgaulioti, tyčiotis. Tačiau drąsuolis kareivis atrodė to negirdįs. Pabaigęs savo maldas gulė į lovą ir taip saldžiai miegojo, kaip tik tyros sąžinės žmonės miegoti tegali. Kitos dienos vakare vėl ta pati „komedija“. Trečią dieną prasidėjo ta komedija taip pat kaip ir pirmą, bet visai kitaip užsibaigė.

Pabaigęs šį kartą savo maldą atsistojo ramiai, bet aštrių žvilgsniu pasižiūrėjo kokį laiką į 24 besišaipančius savo draugus ir tarė:

— Paklausykite, vyrai! Jau trečia diena, kaip jūs iš manęs tyčiojate ir juokus sau darote. Man rodos, kad dabar atėjo mano eilė jums pasakyti, ką aš apie jums manau. Jūs esate bailiai, ir atsiprašau už išsireiškimą, — begėdžiai! Jūs 24 užpuolate mane vieną. Aš tikiu į Dievą ir todėl Jį garbinu. Prie Jo keliu aš savo širdį ir jausmus. Jūs atrodote apie tai visai nieko nesuprantą. Jūs gyvenate lygiai taip, kaip ir jums pavesti arkliai, kurie ėda, miega ir vėl kelias ir tik ten eina, kur juos veda. Patys nieko aukštesnio nei žino nei ieško.

Visi nutilo. Galop vienas iš doresniųjų tarė:

— Tavo tiesa. Kiekvienas turi teisę taip elgtis, kaip jam patinka.

Rodės, kad dalykas tuo ir užsibaigė. Bet kur tau! Tiek blogas tiek geras grūdas numestas į žemę išdygsta ir vėliau ar anksčiau neša vaisių. Taip atsitiko ir dabar.

Antrą dieną priėjo prie šio drąsaus vyro vienas iš naujokų ir paklausė:

— Ar tai tu tiki į Dievą?

— Aišku, — šis atsakė — o tu?

— Aš ne. Man niekas nėra apie Dievą, ką nors pasakęs.

— O iš kur tu esi?

— Iš Paryžiaus.

— Kuo užsiimi?

— Taisau katilus.

— Tai tau niekas niekumet apie Dievą nieko nesakė?

— Ne.

— Ir niekumet nesi buvęs mokytis katakizmo?

— Ne.

— Tai dar nė pirmosios šv. Komunijos nesi priėmęs?

— Ne.

— Klausyk, jei tau patinka mudu galiva pasikalbėti apie tikėjimo dalykus — Pasakyta — padaryta. Po kelių savičių rimto ir ištvermingo darbo priartino artileristas, katilų taisytojas, prie Dievo stalo.

Pabaigęs savo tarnystę kariuomenėje nuvažiavo į Y. miestą ir ten savo darbu pelnė kasdieninės duonos kąsnį. Gyveno labai dorai. Lopydamas katilus stengėsi sutaisyti ir savo mokinių sielas. Nieks nematė jo dirbant šventadieniais! Nors pats vienas — tačiau visumet tarnavo bažnyčioje. Savo pasakojimais ėmė patraukti jaunų žmonių širdis prie Dievo.

Praejus kiek laiko gaunu laišką — pasakoja toliau Arkivyskupas. Visas laiškas be galo gražus. Bet jo galas? — Jis skamba taip: „Nors man sunku tikėti kad Dievas mane vargšą nusidėjėlį išsirinko sau tarnu, bet mano sielos vadovas sako, kad aš turįs kunigo pašaukimą. O, kokia laimė, jei tas yra tiesa! O jei tai ir tiesa būtų, tai ar Jūs bepriimsite mane į tokį aukštą luomą, žinodamas visą mano nuodėmingą gyvenimą?“

Savaime aišku kad aš jį priėmiau. Ponas Abbė D. ir aš suradova jam vieną kleboną, kurs jį tiek priruošė, kad dabar jau yra kunigų seminarijoje. Ir aš tikiu, kad po keletos metų galėsiu jam šventimus suteikti. Ir jei kada nors jam tektų darbuotis jaunuomenės tarpe, tai galėtų jiems pasakyti:

„Kas rytą valgau prie Altoriaus savo Viešpaties Kūną ir geriu jo Kraują. Prisižiūrėkite į mane gerai ir pasiklausykite, ką aš jums pasakysiu:

Kada aš dar jūsų amžiuje tebuva, mano siela gulėjo baisiame purvyne. Aš susitikau kitą, tokį pat jauną žmogų kaip jūs, kuris turėjo drąsos pasakyti besišaipantiems draugams: Aš tikiu ir tai nesigėdžiu atvirai pasirodyti. Aš Jam esu skolingas už savo kunigišką pašaukimą! Jis man atidarė amžinąją laimę. Būkim dėl to apaštalai! Aš, nes to reikalauja iš manęs dėkingumas, jūs — nes yra jūsų pareiga. Tačiau gerai įsidėkit į galvas; kas nori būti apaštalu, turi būtinai turėti vieną labai didelę dorybę — drąsą!“

Suliet. J. Kidykas S. J.

Dažnai...

Dažnai karšti žmonių jausmai
Prie Dievo kyla gan aukštai;
Tik kūnas, kūnas žemėn slenka
Su juo kovoti sielai tenka!
Jinai norėt aukščiau pakilti —
Ją Dievo balsas žavi, spėja:
Ji trokšta meilėje nutilti
Pas Jį, pas savąjį Tvėrėją,
O kūnas žemėje panertas
Prie jos ir veržias nuolatos
Ir nepasieks varguolė siela
Dangaus aukštybių be kovos.
O kartais ji jausmų gausybę
Užmiršus žemišką karionę
Paskęsta laimėje beribę

Kada aplanko ją malonė
Arba vėl silpsta jos sparnai: —
Nupuolusi į žemės liūną
To kūno slėgiama sunkiai
Nesykį lyg pražuvus būna.
Laiminga, oi, sakau, laiminga
Bus toji siela ir audroj
Kuriai tikėjimo žvaigždėlė
Apšvies mįglotą kovos kelią.
Ji jai primins, kad yr dangus
Kurį pasiekus gera bus,
Kad tik per vargą ir karionę
Pasieks ji amžiną malonę.

L. B.

Senas klebonas

Gal jau daug kam teko girdėti žmogų esant šimto metų senumo, bet kad vienas kunigas buvęs šimtą metų klebonu, tai tikrai stebėtinas dalykas.

Geulle prie Masos 1586 m. mirė klebonas, kuris jau nuo 1486 m. čia klebonavo. Jis vadinosi Antanas Haasech. Gimė 1461 m. 25 metus eidamas buvo paskirtas į Geulle klebonauti, čia ir pasimirė 1586 m. turėdamas 125 metus. Dar ir šiandien Geulle ir apylinkėse žmonės stebisi ano kunigo gyvenimu. Apie tą kleboną taip šneka:

Lūticho generalvikaras, lankydamas Geull parapiją, paklausęs klebono, kiek jis metų turįs ir ar nenorįs pasiūluosuti nuo pareigų. Bet klebonas paklausęs generalvikaro:

— O kiek metų turi Lūticho vyskupas?

— Gerus 75, atsakė generalvikaras.

— Kiek metų turėjo popiežius Aleksandras VI, miręs prieš vienuolika metų.

— Apie 73 — atsakė generalvikaras.

— Jei mūsų Ganytojas Vyskupas 75 metus turėdamas dar visą vyskupiją valdo ir jei popiežius Aleksandras VI 73 metus turėdamas net visą bažnyčią valdė, tai dėl ko aš turėdamas 73 metus negaliu šiam paprastam kaimely klebonauti?

Po daugelio metų į Geulle atvažiavo net pats vyskupas, jis norėjęs irgi pamatyti seną kleboną.

— Suskaitykit, kiek yra sakramentų, — paklausė jo vyskupas.

— 1) šv. Krikštas, 2) šv. Altoriaus Sakramentas 3) Atgaila ir tt. bet išvardijęs tik šešius, Sutvirtinimo visai neminėjęs.

— Tamsta išleidai sutvirtinimo sakramentą, — tarė vyskupas.

— Taip aš žinau! Bet jau nuo senų laikų šioj parapijoj nebuvo atvažiavęs vyskupas ir niekam neteikė sutvirtinimo sakramento, aš maniau, kad sutvirtinimo sakramentą jau panaikino. — Vyskupas palikęs kleboną dar ilgiau darbuotis.

Ir šiandien dar Geulle's klebonijoje yra Antano Haasch'o paveikslas su parašu: „Antanas Haasech, pirmas Geulle's klebonas Lūticho arcivyskupijoje. Klebonavo 100 metų, mirė 1586 m. turėdamas 125 m. amžiaus.“

Vyskupo paklaustas, kaip jis galėjęs taip ilgai gyventi atsakė, kad jis visumet mėgdavęs susilaikyti nuo svaigiųjų gėrimų ir nuo pykčio.

Iš tikrųjų tai būdai, su kurių pagalba mes ne tik ilgai ant žemės gyvename, bet ir dangui amžinai džiaugsimės.

Moteries didybė

Heinrikas I mirdamas taip kalbėjo savo sužieduotinei Matildai: „Tu ištikimiausia! Dar niekas tokios moteriškės neturėjo, kuri taip būtų ištikima moterystėje. Ačiū, kad mano pyktį malonumu numalšindavai, man naudingiausį patarimą duodavai, mane nuo netiesos saugojai ir neleidai teisybės įžeisti ir mano širdį visumet prie švelnumo privesdavai!“

LEISKITE MAŽUTĖLIUS PRIE JĖZAUS!

I mirtį už Jėzų

Nors jau kartą buvo „Žv.“ 10 Nr. 1927 m. rašyta apie mažąjį Eucharistijos kankinį Tarcizijų, bet kadangi jo šventė vėl artinasi (15 rugp.) ir tokių Kristaus karžygių mažai kur rasi, pasistengsiu čia nors trumpai, parodyti, kiek gali net mažas vaikelis pasiaukoti, jei jis pamyli savo gerąjį Išganytoją.

Tarcizijus buvo dar visai nedidelis, kai jam teko atlikti labai kilnus, bet ir baisiai sunkus pašaukimas. Rymo ciesorių Dijoklacijano ir Domijano laikais buvo, žiaurus, lyg dabar Meksikoj, krikščionių persekiojimas. Buvo suimta daugybė žmonių, iš kurių vieni kentėjo sumesti kalėjimuose, kiti žiauriai amfiteatruose kankinami, tretį duodami žvėrimis, kad gyvus sudraskytų. Patsai Tarcizijus matė, kaip jo tėvelį žvėrys draskė. Tarcizijaus laukė irgi panaši mirtis.

Praėjo keleta dienų ir buvo suimta vėl apie dvidešimt žmonių, kuriuos budeliai sumetė į kalėjimą, kad rytoj dieną baisiai nužudyti. Suiimtieji buvo labai linksni, tik dar troško prieš mirtį nors kartą priimti šv. Komuniją. Bet kas apsiims nunešti, visi bijo. Tik štai atbėga mažas vaikutis vardu Tarcizijus. Jo akutės dega noru pasišvesti. Jis siūlosi nunešias Švenč. Sakramentą.

Atsargiai įvyniojo kunigas Dionyzas Švenčiausiąjį į skarelę paskui įdėjo dėžutėn ir padavė vaikelinui. Kunigas sakė:

— Mano sūnau, tu žinai, kokis turtas tau pavestas globoti! Ar esi pasiryžęs jį saugoti ir ginti?

— Aš pasiryžęs šį turtą tiek saugoti, kad jei reiktų ir gyvybę atiduoti, nesigailėsiu.

Kunigas palaimino vaikelį ir padavė jam Švenčiausiąjį, kurį Tarcizijus tuojau paslėpė ant krūtinės po rūbais.

Jau būtų Tarcizijus pasiekęs savo tikslo, bet nelaimė! Pamatė jį miesto vaikai ir pradėjo šaukti, kad ateitų ir kartu su jais žaistų. Tarcizijus atsispašė pasiaiškindamas neturįs laiko.

— O kur tu taip skubini? — paklausė keletas balsų.

— Ir ką tu ten turi po savo rūbais paslėpęs? — kiti šaukė.

Parodyk nums, ką neši — rėkė keletas balsų. Ir tuojau puolėsi ieškoti, ką jis neša. Tarcizijus kairiąja ranka pridengė savo krūtinę, o dešine taip pradėjo gintis nuo užpuolikų, kad net einantieji pro šalį žmonės stebėjosi iš to vaikelio nepaprastos energijos. Kai kurie net artinosi jam padėti išsiliuosuoti, bet staiga pribėgo koks išdavikas ir suriko į visus: „Jis yra krikščionis ir greičiausia turi jis prie savęs krikščionių paslaptis. Tuojau mes jį apžiūrėsime!“ Visi kas gyvas puolė Tarcizijų krėsti, kad surasti, ką jis neša. Bet jis sudėjo rankas ant krūtinės ir pasiryžio verčiau mirti ne kaip Švenčiausiąjį atiduoti išniekinimui.

Iš visų šonų pradėjo mušti kumštimis ir spardyti kojomis, kol galutinai vienas kalvis priėjęs taip sudavė Tarcizijui kumštimi į veidą, kad tasai per burną ir nosį prapliupo kraujais. Būtų vargšą ant vietos užmušę, bet staiga pasirodė stiprus vyras, kuris visus vaikus išvaikė.

Tarcizijus jau vos gyvas, bet dar nepaleidžia rankų nuo kūtinės, kad neatiduoti išnekti Švent. Sakramento, kurį nešė paslepęs po rūbais.

ir Tarcizijų paėmė ant rankų. Tai buvo karininkas Kvadratas, slaptas krikščionių draugas.

Kai jis sužinojo, ką kūdikis su savim turi, pravirko lyg geroji motina glostydama vaikelį nelaimei ištikus. Jis nušluostė skarele nuo

burnos kraujus apgailės audamas Tarcizijų. Bet Tarcizijus džiaugėsi, kad Švenčiausias nepateko į budelių rankas.

— Nešk mane kuo greičiausiai pas kunigą, kad jis galėtų kitam paduoti Švenčiausiąjį, nes reikia nešti į kalėjimą.

Kai kunigas Dionizas pamatė taip sumuštą Tarcizijų, upeliai ašarų pasipylė iš senelio akių. Taip buvo gaila vaiko!

— Neverkite, brangus Tėve, bet džiaukitės su manim, kad aš turiu garbės dėl mano Jėzaus kentėti.

Tuoju buvo Tarcizijui suteiktas paskutinis patepimas ir duotas Švenčiausiasis. Netrukus jis paėmė kunigo ranką į savo rankes, pakėlė akis į dangų ir pratarė: „Kristus yra mano gyvenimas, Kristus yra mano užmokesnis!“ Šiais žodžiais atidavė Tarcizijus savo skaisčiąją sielą į gerojo Jėzaus rankas. Jis spindi dabar tarp šv. kankinių kaip pirmutinis švenč. Sakramento kankinys.

Vaikeliai, būt labai gražu, kad jūs tą šv. Tarcizijaus dieną 15 rugpiūčio prieitumėte išpažinties ir priimtumėte šv. Komuniją. Ši diena labai patogi, nes ir taip tą dieną šventė t. y. Šven. Panelės dangun ėmimo diena. Šv. Dievo Motina Marija irgi labai džiaugtusi tą dieną matyti Jus prie Dievo Stalo, nes ji rugp. mėn. globėja ir Jus visus labai mylinti Motina.

J. Bružtkas S. J.

Geroji Elenytė

Pas vieną ponią tarnavo mergaitė, vardu Elenytė. Ji teturėjo motutę, kuri gyveno už miesto mažoje trobelėje. Atlikusi darbus bėgdavo pas motutę ir pasikalbėjusi vėl grįždavo prie darbo.

Gerai buvo Elenytei tarnauti pas tą poniją, bet ją ištiko nelaimė. Apie Kalėdas susirgo jos motutė ir numirė. Elenytė gailėsio apimta visą naktį išbuvo prie gerosios motutės lavono ir ten pat užmigo. Sapne ji mačiusi savo matutę dviem vainikais rankose. Vienas buvo baltų rožių, o kitas įvairių gėlių. Motina pasakė, kad baltąjį vainiką gavusi už nekaltybę, o margąjį už įvairius gerus darbus. Ir pamokinusi Elenytę kaip ji turi elgtis gyvenime, kad nepatekti nuodėmių pinklėsnai, vėl išnyko. Pabudusi Elenytė iš to gražaus sapno skaustancia širdimi pasimeldė prie motinos lavono ir graudžiai apsiverkė. Toji ponija, pas kurią tarnavo Elenytė, neturėjo vaikų, todėl pagailus Elenytės pasiryžo ją pas save pasiimti ir užauginti. Toji ponija Elenytę dorai išauklėjo, o Elenytė, sulaukusi dvidešimties metų, įstojo Karmeličių vienuolynan.

Verčiau mane užmušk, bet nevogsiu!

Šv. Paschalis savo jaunystėje užsiėmė gyvulių ganymu. Vyresnysis piemuo liepė kartą eiti į svetimą sodą ir atnešti keletą vynuogių kekų. Paschalis jokių būdu nenorėjo paklausyt. Gundytojas net užsimojo lazda grasindamas jį užmušti, jei neis. Bet šventasis atsakė: „Grečiau aš sutiksiu, kad mane užmuštum negu eiti ką nors pavogti!“

Iš katalikų pasaulio

Meksikoj prieš keleta mėnesių.

Nors persekiojimai Meksikoj ir labai yra valdžios slepiami, tačiau žingsnis po žingsnio jie išeina aikštėn. Daugelis jau tų atsitikimų pasauliui yra žinomų. Ir jie visi yra istoriškai faktai, įrodyti pasiremiant tikrais dokumentais.

Keletas šitų atsitikimų jau yra rašyti Diario de El Paso dienraštyje; keletas dienraštyje El Suchador'o. Kiti atsitikimai čia yra pirmą kartą minimi. Tačiau pastaruosius atsitikimus minėdamas, aš paslepiu persekiojamų asmenų vardus. Ir tą darau iš svarbių priežasčių. Persekiojamųjų asmenų vardai čia bus pažymėti priebalsiais N. N.

Štai tie atsitikimai.

1927 m. gruodžio mėn. 27 d. įvykiai:

1. Septyniolika katalikų moterų buvo suimta Meksikos priemiestyje už tai, kad jos priklausė katalikiškai organizacijai. Jos visos buvo patalpintos kalėjime.

2. Tulos mieste, Hidalgoje, generolo Izagiurr'o įsakymu buvo suimtos žinomos „vienuolės Ejutlos“. Vyresnioji motina buvo sušaudyta, o kitos atiduotos kareiviams.

3. Vienos Tamazulos parapijos bažnyčios rektoriui nupiovė rankas už mišių laikymą. Iš to jis paskiau mirė.

Gruodžio mėn. 28 d. 1827 m. kunigai N. N. buvo įmesti į kalėjimą Hidolgo del Parral mieste už tai, kad pasipriešino prieštikybiniams įstatymams.

Gruodžio 28 d. Coculos miesto burmistras, įėjęs su būreliu vyrų į vieną bažnyčią, sudegino stovyklą, paveikslus ir kitus tikiybinių apeigų įrankius. Vargonai buvo sudeginti viduryje bažnyčios, šokant apie ugnį keliems vyrams, apsivilkusiems bažnytiniiais kunigų rūbais.

Gruodžio 30 d. Kaleso tarnai, apsivilkę kunigų rūbais, klausė iš provincijos suvažiavusių žmonių išpažinties tuo tikslu, kad sužinotų žmonių nuomonę apie Meksikos valdžią. Po tos išpažinties daugelis buvo įmesti į kalėjimą, o kai kurie net sušaudyti.

Gruodžio 31 d. suėmė kunigus N. N. šventas mišias belaikant; iš jų buvo pareikalauta 1000 dolerių. Jie negalėjo tiek užmokėti. Tada juos įmetė į kalėjimą.

Gruodžio 31 d. buvo ieškomas kunigas N., aplankęs mirštantį žmogų. Pagaliau jis buvo suieškotas ir kaž kur išvežtas.

Gruodžio 31 d. kunigas N. buvo nubaustas 50 dol. už privatišką mišių laikymą. To neužteko: Jį nuvarė į Meksikos miestą priežiūrai, kad daugiau mišių nelaikytų.

1928 m. sausio 2 d. buvo sudegintas Meksikos mieste Šv. Juozapo bažnyčios altorius.

Iš Teskaltikės pranešė, kad čia 1928 m. sausio 2 d. suvarė iš visos apylinkės žmones. Jie neturį kur pasidėti. Vargas yra neapsakomas. Šeimininkai mėgina parduoti savo nuosavybę, bet niekas neturi nė cento kad galėtų nusipirkti.

Sausio 2 d. Buvo padarytas pasikesinimas Meksikos mieste uždegti Jėzaus ir Marijos bažnyčią.

Sausio 5 d. kunigas N. buvo išduotas generolui Palma. Generolo įsakymu jis buvo kaž kur siunčiamas.

Šv. Marijos stotyje, kunigas N. davė išrišimą mirštančiam vyrui. Del to stoties sargai nulaužė jam rankas, nupiovė ausis, nosį, liežuvį ir išlupo akis. Po to jis čia pat traukinyje mirė ir buvo išmestas Eu-carnacion stotyje kame jį ir paliko.

Sausio 7 d. Visos Tabasco provincijos bažnyčios buvo paverstos valstybiniais namais. Katedra buvo permaininga į mokyklą, visi bažnytiniai rakandai buvo išplėsti.

Sausio 10 d. Kareivių būrelis išniekino dviejų Zakoteco miesto bažnyčių stovyklas.

Sausio 20 d. Tepčtilane Jaliscoje, Kaleso kariuomenės karininkai apiplėšė visas bažnyčias ir privatiškus namus, kame buvo laikomos pamaldos, išimdami šventus daiktus.

Sausio 25 d. Policija uždarė katalikišką mokyklą, vedamą Šv Juozapo seserų. Visos (21) sesers buvo įmestos kalėjiman.

1928 metų sausio 28 d. yra įsakyta visiems žmonėms, gyvenantiems arti kalnuotos Kubiletės, laike 24 val. persikelti Leonan arba Lilaonan, o jų namus sudegino 1928 m. sausio 29 d.

1928 m. sausio 30 d. išvijo iš Laurel gyvenančius žmones, sudegino jų namus ir užmušė 13 vyrų, kurie grįžo nuo darbo, neleista jiems pasiteisinti; neperspėjęs dar suėmė 40 kitų vyrų nuvarė juos į Leona, kame visi buvo nužudyti. Moterys ir vaikai liko be pastogės ir be jokios pagalbos.

Sausio 30 d. Policija uždarė katalikų socialinį sekretoriata. Be to, dar uždarė vieną katalikišką mokyklą Meksikos mieste, Tino Suarez Nr. 44 gatvėje, del to, kad joje buvo dėstoma katalikų mokslas.

Sausio 30 d. panaikino Meksikos miesto dvasinę seminariją. Jos auklėtojai ir auklėtiniai visi įmesti kalėjiman. Vyskupas de la Mora buvo suimtas Kalleso įsakymu.

Vasario 5 d. buvo suimti jaunikiai beimant moterystės sakramentą. Kunigas ir jaunikiai buvo įmesti kalėjiman.

Pranešimu Diario d. E. P. vasario 5 d. vienas jaunikaitis (Antonio Ibarra) buvo kareivių pakartas. Tačiau jam pavyko dar šiek tiek atpalaiduoti virvę nuo kaklo ir jis sušuko: „Tegyvuoja Kristus Karalius!“ Ten stovėjusi jo motina pasakė turinti dar tris sūnus ir galinti paaukoti del Kristaus.

Vasario 7 d. Kunigas P. M. Pérez Salamankos parapijos bažnyčios vedėjas tapo suimtas, nes buvo neteisėtai įtartas būk dalyvavęs ginkluotame maište. Paskui jį išsiuntė iš Salamankos į Irapualą, o kelionėje prie aueretaro užmušė kartu su kitu kunigu.

Vasario 9 d. 3 kunigai, kurie laikė mišias privatiškame bute tapo suimti.

Vasario 12 d. Ligotą kun. Lunipero de la Wega O. M. F. ir jo brolių Humilde Martinez ilgai laikė Zamaros kalėjime. Paskui, keliant juos iš Zamaros į Jurccuarą, sušaudė, o kūnus paliko begulint.

Vasario 17 d. tris kunigus ištremė į Jungtinės Amerikos Valstybes.

„ 18 d. uždarė Pueblo seminariją, jos rektorių tris, kunigus ir 14 mokytojų įmetė į kalėjimą.

Vasario 20 d. suėmė dvylika kunigų san Louis Potosi ir Puebla ir išsiuntė į Meksikos miestą.

Vasario 20 d. duota įsakymas suimti vyskupą de la Morą. Šeimos, kurios iš jo gaudavo laiškus buvo nubaustos 1000 dolerių.

Vasario 23 d. suėmė vyskupą Armorą of Tamaulipą ir išsiuntė į Jungtines valstybes. O žmogų p. N., kurs jį vaišino, areštavo, o draug su juo ir tris kunigus. Kiti aštuoni kunigai įmesti kalėjiman.

Vasario 26 d. Vadovaujantis vasario 20 dienos žiniomis randame, kad Leono katedros kanauninką Angel Martinez ir jo brolių Augustiną Martinez užmušė Pueblo Nuevo mieste.

Kovo 4 d. didžiai gerb. kun. Toribį Romo išvilko iš Guadalojoro į priemiestį ir užmušė. Jo lavonas slepiamas.

Kovo 7 d. iš Dolores Hidalgo, Guan gauta telegrama, kad vienas kunigas buvo ištremtas iš Dolores Hidalgo miesto į Viktoriją ir viešai sušaudytas, o kovo 2 d. sušaudyta 5 kunigai, šių kunigų pavardės griežtai slėpiamos.

Kov. 15 d. N. C. W. C. News Serwires suimta kun. Villareal ir 5 piliečiai.

Sekanciam „memorandume“ kalbama apie koncentraciją (taip vadinama vieta kame laikomi nusikaltę valstybei žmonės). Liepos m. 1927 m. į Tepatitlaną išvarė virš 800 šeimų, į Akatiją virš 700 žmonių, į Zapotlaniją 200 ir į San Juan de los Lagos 800 šeimų. Kadangi žmonėms uždraudė pasiimti maisto, tai jie turėjo badauti. Iš jų vienai daliai įsakė palikti namus ir eiti miestan, jeigu tai nepadarytų, būsią nužudyti. Nors jie ėjo nurodytu keliu, buvo kareiviai apsupti ir nužudyti. Kareiviai padegė 37 miestelius ir kaimus ir primušė daugelį moterų. Koncentracijų logeriai Los Altos mieste turi tiek žmonių: Pan Julijan 6000, Kapilla de Gnadalupe 5000, San Jozė de Gracija 4000, San Franciceo de Asis 2500. Jei kurie, palikę logerį, ieško maisto, buva sušaudyti.

Ten nėra jokios pastogės nuo saulės ir lietaus. Piūtys sunaikintos, moterys mušamos, laukai sukeisti, vyrai nužudyti. Keletas kūdikių gimė kelionėje, o jų motinos buvo priverstos tęsti kelionę. Perdone namai buvo sudeginti ir jaunos mergaitės prieš kelionę buvo primuštos ir išgėdintos. San Gasper de los Reyes moterys buvo ieškomos, deginamos ir mušamos. Valley Gnadalupe suėmė Don Juan Gonzales ir nužudė, kadangi jį rado bažnyčioje bekalbantį ražančių. Prieš nužudymą jam sakė: „Eik toliau ir kalbėk savo poterius“ nesurasta kitokios nužudymo priežasties.

Visa kas čia aukščiau yra pasakyta patvirtino ponas N. kuris savo laiške 1928 m. kovo 5 d. sako, kad paduotos ištraukos iš dienraščio „Diario de El Paso“ yra liudininkų patvirtintos, kurie patys savo akimis yra matę.

Leidžia Tėvai Jėzuitai — Redaktorius T. J. Bružikas S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms rūgpiūčio mėnesio dienoms

1. Šv. Petras kalėjime. Kad prasikaltėjams kalėjimai nebūtų tiek bausmės kiek pasitaisymo vietos. Kad jie gautų gerų pasišventusių mokytojų ir kunigų.

2. Šv. Alfonsas Liguori. Kad su Bažnyčios autoritetu labiau skaitytusi pasaulinės valdžios.

3. Šv. Stepono kūno atrad. Už kenčiančią Meksiką, kad greičiau pasibaigtų persekiojimai.

4. Šv. Dominikas. Kad žmonės liautųsi juokėsi iš ražančiaus ir škaplierių, bet grįžtų prie tos meilės, kokią šv. Domininko laikais žmonės turėjo.

5. **10 sek. po Sekminių.** Kad visi seni ir jauni būrlais artintųsi prie Svenč. Sakramento.

6. **Viešpaties Atsimaitymas.** Kad girtuoklių ir ištvirkusių šeimynų nariai rastų išsigelbėjimo ir Dievo pasigailėjimo.

7. Šv. Kajetanas. Už steigiamas girtuokliams pataisyti įstaigas ir ligonines.

8. Šv. Ciriakas. Kad atsivertę daugiau kreivatikių į katalikų Bažnyčią.

9. Pal. Petras Faber S. J. Kad nusiminę ir dvasioje nupuolę surastų suraminimo ir paguodos dvasiniame gyvenime.

10. Šv. Laurynas. Kad Lietuvos jaunuomenė taip lengvai neišsižadėtų tikėjimo, kaip Jezavas savo tėvainystės, atiduodamas ją už sriubos lėkštelę.

11. Šv. Tiburcijus. Melstis, kad Dievas duotų geriau pažinti pasaulimą ypač tiems, kurie blaškosi iš vienos vietos į kitą.

12. **11. sek. po Sekmin.** Kad visas Lietuvos jaunimas būtų gerai auklėjamas šeimynose, mokyklose ir draugijose.

13. Šv. Hipolitas. Kad greičiau susitaikytų pasaulinės valdžios su Kristaus pastatytąja valdžia.

14. Šv. Ludolfas. Už tuos, kurie mirties valandoje negali arba nenori gauti kunigo.

15. **P. M. Dangun Ėmimas.** **Mėnesio Globėja.** M. A. nariams Visuotini atleidai. Kad pasaulis greičiau suprastų, jog Marija visiems yra Motina ir visų pas Dievą malonių Tarpininkė.

16. Šv. Joakimas. Kad tėvai saugotų savo vaikus nuo girtuokliavimo ir ištvirkimo.

17. Šv. Hiacintas. Už tas skaiestykloje esančias vėles, kurių niekas nebeatmena.

18. Šv. Agapitas. Melstis, kad Dievas duotų gerai nuo laukų suimti javus.

19. **12 sek. po Sekm.** Nekalčiausios Marijos Širdies. Kad į kiekvieną šeimyną pareitų geras katalikiškas laikraštis.

20. Šv. Bernardas. Už keletos žymių bedievių atsivertimą.

21. Šv. Joana Franciška. Kad Dievas duotų gerų dorų mergaičių, mylinčių patarnauti ligoninėse, prieglaudose, užėigų ir kitose patarnavimo įstaigose.

22. Šv. Ipolitas. Už atpuolusius kunigus, kurie griaua žmonių tikėjimą, dorą ir vedą į prapultį.

23. Šv. Pilypas. Kad tėvynė Lietuva susilauktų uolių apaštalų iš kunigų ir pasaulininkų tarpo.

24. Šv. Baltramiejus. Už tas stabmeldžių šalis, kur joks Kristaus apaštalas dar nėra atsilankęs.

25. Pal. Mykolas ir kiti Jėzaus Dr. kankiniai. Kad greičiau įvyktų Kristaus troškimas, kada bus viena avija ir vienas Ganytojas.

26. **13 sek. po Sekmin.** Už atsivertimą tų mūsų tautiečių, kurie yra atitolę nuo katalikų tikėjimo.

27. Šv. Kazimiero kūno perkėlimas. Melstis pavedant šv. Kazimiero maldoms tą taip sunkų Vilniaus klausimą.

28. Šv. Augustinas. Kad katalikai neskaldytų savo jėgų, bet susiburtų į vieną kūną ir galėtų geriau atsispirti kūno ir dvasios priešams.

29. Šv. Jono Krikšt. galvos nukirtimas. Kad Dievas duotų kantrybės visiems, kurie persekiojimus kenčia dėl teisybės.

30. Šv. Rožė Limietė. Už visus gyvus ir mirusius M. A. narius.

31. Šv. Raimundas. Už visus Brazilijon iškeliauvusius lietuvius, kad nepamirštų savo tėvų tikėjimo ir doros. Kad daugiau vyktų Brazilijon dvasios vadų.

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atleidų.**

Kasdieninė M. A. narių maldelė rugpiūčio mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau per nekaltą Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos Tau, kad socialis klausimas arba darbininkų ir darbdavių santykiai susitvarkytų sulig Katalikų Bažnyčios dėsniais ir Apaštalų Šosto nurodymais. Taip pat aukoju ir tomis intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlaidus: 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) Mėnesio globėjo dieną, 3) laike kiekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų priiminėjama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru paskirti.

Atsiųstos paminėti knygos

Vysk. J. Pelčaras: „Tikėjimas, Viltis ir Mėlė“ Lietuviškai parengė K. J. Blutis, Vargdienių Seselių Vienuolijos leidinys, Marijampolė 1928 m. 267 psl. Kaina 3 lit.

Ligšiol dar vis galima girdėti: jei nori gerų knygų pasiskaityti, tai ieškok jų kitose kalbose, o lietuvių kalboje jų nerasi, mokslingesnių dalykų tikrai nerasi. Greit to nebebus. Pradžiai jau visur yra. Ir ši Vargdienių Seselių išleista knygutė priklauso prie tų gerų moksliškų knygų, iš kurios ir mokytesnieji daug išmoks. Kunigai nebenerdami ar nebeturėdami laiko bevartyti storų veikalų de fide, spe et caritate, pasiskaitę šią knygą, žinos, kiek reikia apie šitas brangias dorybes, kurias kiekvienas krikščionis privalo ne tik žinoti, bet ir pildyti. Tą knygą tepasiskaito ir moksleiviai. Turės daug praktinių, labai naudingų kasdieniniam gyvenimui žinių; žinių: ką reiškia tikėti, kuo viltis, mylėti ir būti mylimam. Jei nori savo broliukui, sesutei ar savo mamytei šventėms ar vardo dienai ką padovanoti, dovanok šią knygutę, bus gera, graži, tinkama dovana.

Linkim šitai knygai tiek būti skaitlingai, kiek Lietuvoje šiaudinių ir gontotų pastogių ir kiek Amerikoje lietuviškų širdžių yra.

Kun. D-ras A. Maliauskis, „Ar yra Dievas“ „Šviesa ir gyvenimas“ leidinys Nr. 3. Kaunas 1928 m., Ketvirtas leidimas. 32 psl. Gyvu apsakymo, bei pasikalbėjimo būdu išdėstomi argumentai įrodantys, kad yra Dievas. Reiktų tą knygelę kuo plačiau paskleisti žmonių tarpe.

Klaudijus Peyoux, Ketteleris, didis katalikų visuomenininkas. Įvadą parašė Kun. M. Krupavičius, vertė A. Januševičius. Visuomenininko biblioteka Nr. 1 Kaunas 1927 m. 41 psl. in 8°

Kaip būtinas, reikšmingas ir kokiais pagrindais remtinas visuomeninis veikimas galima pasimokyti iš gyvo pavyzdžio garsaus kunigo, vyskupo ir visuomenės veikėjo Vilhelmo Emanuelio Kettelerio. Tik būtinai įsigykime ir skaitykime čia minimą knygelę. Knygelė gražiai išleista su simbolingu piešiniu viršelyje ir Vysk. Kettelerio atvaizdu pirmame puslapyje.

Priester und Mission, Jahrbuch der Unio Cleri pro missionibus, herausgegeben von Joseph van der Velden 11 Jahrgang. 1-27. Missionsverlag Immensee (Schweiz.) 146 psl. in 8°.

Čia aprašomi viso pasaulio misijų vargai, pasisekimai ir nepasisekimai. Yra džiuginančių dalykų, kaip, pav., visas katalikų pasaulis dabar ypatingai misijomis susirūpinęs: visu kuo galėdami prisideda prie kilnaus darbo ne tik vienuoliai, bet ir pasauliečiai: kunigai ir nekunigai. Yra įsikūrusi kunigų brolija: „Unio cleri pro missionibus“. Toji brolija Vokietijoje ir leidžia kasmet tokią, kaip čia minima, knygą jau 11 metų.

Dr Karl. Griewank Staat u. Wissenschaft. im deutschen Reich Freiburg im. B 1927, (Schriften zur deutschen Politik 17 u. 18 Heft), VIII ir 13 psl. 4 kaina 5 mk.

Autorius kalba, statistika pasirėmęs, kiek Vokiečių Valstybė ir Valstybėlės padėjo pastangų, kad mokslas šaly stiprėtų. Autorius įdomiai išvadžioja kiek tas mokslo ūgdymas prieš ir po karo išsivystęs yra.

Friedrich Pesendorfer, Goldenes Alphabet für Studenten. Linz a. D. 1921. 186 psl.

Tai be galo įdomi kišeninė knygelė, skirta studentams. Ji ir bet kam naudinga pasiskaityti Turi 24 skyrius su intriguojančiais (panašiai, kaip mūsų kun. Geručio: Tikėjimo klausimuose). pavadinimais pav.: „Gaudeamus igitur“ straipsnis kalba apie studentą ir jo džiaugsmus. Arba: „Dovidas ir Jonatas“ — apie tikruosius ir tariamuosius draugus. „Geležis ir rūdis“ — darbas ir prievolė. Ir t. t.

Šiuos įvairius klausimus autorius sprendžia be galo gyvai ir įdomiai.

Wasmann, Erich, S. J., Eins in Gott. Gedanken eines christlichen Naturforschers. Dritte vermehrte Auflage von „Christlicher Monismus“. Freiburg im B. 1928, Herder 104 psl., kaina 2 mk.

Jieškantiems Dievo moderniam gamtamoksly ši knygelė parodo taką į visišką gamtos mokslo su Dievu santaiką. Bet ši knygelė jautriai prakalba ir į kiekvieną sielą. Tai nėra atitrauktas teoretinis ir apologetinis dėstymas. Čia nušviečiama tikrumas ir ir prakilnumas krikščioniškos pasaulėžiūros.

Anselm Scohtt O. S. B., Die Eigenmessen der Gesellschaft Jesu. lateinisch u. deutsch mit hagiografischen Ernführungen. Herausgegeben von P. Alois Bogrsucher S. J. Freiburg im B. 1928. Herder. 99. psl., kaina 2. 20 mk.

Knygelė skiriama dievotiems pasauliečiams. Čia yra į vokiečių kalbą išverstos mišios Jezuity Ordono Šventųjų garbei laikomos, kad klausantys galėtų geriau dalyvauti laikomose mišiose.

Dr. Clem. Oberhammer, Im Feuer des hl Geistes. Liturgische Tagesgedanken zum eucharistischen Opfer und Opfermahl für die Sommerszeit. 2, verbesserte u. vermehrte Auflage. Innsbruck — Wien — München. 1928, 336 psl. 4.20 mk.

Tai rinkinys be galo gražių, turiningų ir praktiškų, bet kartu trumpų apmąstymėlių visam vasaros laikui, nuo trečios savaitės po Velykų iki pusės rugpjūčio, beveik kiekvienai dienai. Čia paduodamos mintys tuo brangios, kad rišamos ir išvedamos iš tos dienos apeigų turinio, būtent, iš kai kurių tos dienos šv. mišiose maldų ar Šv. Rašto suminėjimų. Tuo knygelė įtraukia į tos dienos liturginę nuotaiką. Tai įneša sielos dvasinį gyvenimą įvairumo ir gyvumo. Del ką tik pasakyto labai vertėtų šitą knygelę turėti.

AUKOS MISIJOMS

Gyvais pinigais aukojo: Pranciška Banevičaitė aukojo senų pinigų ir tarp jų rasta 100 lit., O Sabaliauskienė 12 lit., Karalina Muralaitė 2 lit. Pašto ženklais sen. pin. ir kitais daiktais aukojo: Kun. M. Paškevičius (p. ž.), Jonuškaitė (daug kryželių), Kalėdų (p. ž.) K. Murokaitė (p. ž.), Kaz. Skauradytė (p. ž., sen. p. ir sidabr. popierių), P. Jasas ir B. Jasas (p. ž.), Angelo Sargo Vaikų Sajunga iš Marijampolės daugybes pašto ž., sen. p. ir kitų daiktų, P. Rupšys per kun. M. Dambrauską (sen. p.), Bernotienė ir Jėvučiūtė (sen. p.), Šeduikų km. Tauragės v. Uten. apsk. aukojo 16186 sen. rub. ir mark. šie asmenys: E. Puodžiukytė, U. Puodžiukytė, Puodžiukas Ant., U. Brazenienė, Šidlauskas Vin., Šidlauskas Liud., Šidlauskienė Ona, T. Jauniškienė, Pr. Levanas, A. Macerauskienė, K. Puodžiukas, O. Macirauskienė, E. Puodžiukytė, M. Augutienė. Senus pinigus prašoma laikinai susilaikyti siuntinėjus. Visiems aukotojams širdingai dėkoja „Žv“. Misijų skyrius.

Lietuviai Katalikai!

Dešimtis jau metų, kai mūsų brangi Tėvynė Lietuva tapo laisva ir nepriklausoma. Šimtus sykių galingesni už mus priešai nugalėti. Iš kur beginklis, pavergtasis lietuvis sėmėsi jėgų ir drąsos taip sunkioje kovoje? — **Dievas mūsų prieglauda ir stiprybė!** Mūsų nepriklausomybės atgavimo istorijoje pakartojamai išsipildė Šv. Rašto žodžiai: „Tie pasitiki kariškais vežimais, šitie žirgais, o mes šaukiamės į Viešpaties, mūsų Dievo, vardą. — Jie surašioti ir krinta, mes gi keliamės ir stovime“! (Ps. 19,8—9). Tačiau, garbingai nugalėjus mūsų išorės priešus, smarkiai pradėjo slėgti vidaus priešai. Netikėjimas ir jo vaisiai: girtavimas, ištvirtimas, nesantaika, stoka vienybės daro mirties pavojų mūsų tautai. Šitie priešai baisesni už anuos, nes jie nei kardais, nei kulkomis nenugalimi; jie žada didelių nelaimių mūsų jaunai valstybei.

Bet Dievas galingesnis už Lietuvos nelaimes. Tik visa tauta turi sužukti galingos maldos balsu: „Kelkis, Viešpatie, padėk mums dėliai savo vardo!“ (Ps. 43,26). Šito mūsų prašymo regimas ženklas bus visos lietuvių tautos statomoji Kaune Kristaus prisikėlimo bažnyčia, kuri įrodys kad visa lietuvių tauta pasiaukoj Dieviškajai Jėzaus Širdžiai.

Prisikėlimo bažnyčia bus mūsų šventoji Šėtra, kurioje bus galingai reiškiamą lietuvių tautos Sandora su Dievu. Čia Viešpats kalbės mums, kaip senovėje išrinktajai Izraelio tautai: „Klausyk, mano tauta, aš kalbėsiu: tavo Dievas aš esu“! (Ps. 49,7). Todėl čia bus vieta, kur Dievas ypatingu būdu mūsų maldų išklausys. Išganytojas pasakė: Kur du, trys susirinks mano vardu, ten ir aš būsiu; o čia viena mintimi jungsimės milijonai. Milijonų širdžių sudėtos aukos ir jomis išreikšta malda turės stebuklingos galybės. Gresiant baisiems pavojams mūsų tautai, ar nelaimėms, čia mes išprašysime Visagallo pagalbos; laimėjimuose ir džiaugsmuose čia Jam dėkosime. Todėl **visa tauta turi padaryti įžadą Dievui ir jį šventai išpildyti.**

Lietuvos Katalikų Veikimo Centras kviečia savo skyrius ir visą visuomenę, mūsų brolius Amerikiečius ir visus lietuvius išeivius nuolatos remti aukomis paminklinės Prisikėlimo bažnyčios statymą Kaune. Mūsų spauda, organizacijos, įstaigos, šeimos ir atskiri asmenys turėtų remti tą kilnų pasiryžimą, kad kuo greičiausiai būtų įvykdytas. Šis šventas darbas te-suburie visą mūsų tautą tamprion vienybėn, kuri dabar taip labai reikalinga.

Tokiu būdu pastatyta Prisikėlimo bažnyčia Kaune bus gražiausias Lietuvos nepriklausomybės atgavimo paminklas, kuris nuolatos kūrens vaikų širdyse Dievo ir Tėvynės meilės ugnį ir amžiais skelbs mūsų tautos balsą: „Gelbėk, Viešpatie, savo tautą ir palaimink savo tėvainystę; valdyk juos ir aukštink per amžius“! (Ps. 27,9). *Katalikų Veikimo Centro Vyrtausioji Valdība.* Kaunas. 1928 m. birželio mėn. 29 d.

Prierašas. Aukas siųsti šiuo adresu: **Prisikėlimo bažnyčiai. Kaune, Aukštaičių g., 2 Nr.**